

KAMNISKI

TEKSTILEC

LETNIK XXVI • LETO 1988

ŠTEVILKA 7-8

svilanit 40 LET

Vsebina:

Osrednja tema:

Vrnimo »drobiž« in pomagajmo
ptičkom brez gnezda **1**

Iz uradnih listov za življenje:

Bolezen postaja razkošje **4**

Proizvodna dogajanja:

Stroj za izdelavo res za šale **5**

Iz dela DPO in društev:

Ko ganjenost ne da prostora
besedam ... **6**

Človek človeku – človek **8**

Športne novice:

Po klančkih gor, po klančkih
dol po Dolomitih **11**

Svilanitov juriš na Vršič **15**

Naj nas zlomek ... **16**

Naj nas dobri rezultati ne uspavajo **18**

Počitnic je konec – pozdravljena šola **19**

Počitnice pod bohinjskimi vrhovi **20**

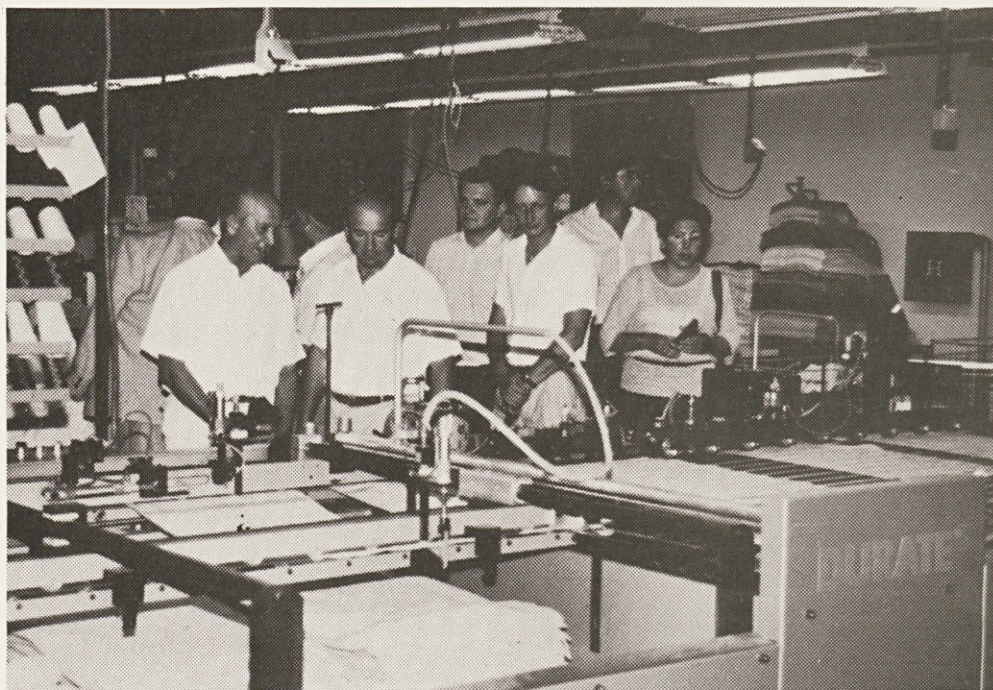
Upokojili so se:

Francka Baloh, Magda Seljak,
Francka Repnik, Anica Bernot,
Ivanka Pipan in Jaka Golob **22**

Dobrodošli med nami:

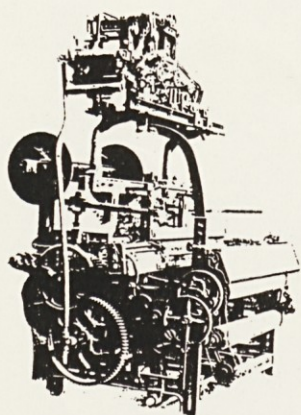
Anica Burja **23**

Za spominski album **24**

Korak v prihodnost

V okviru praznovanja kamniškega občinskega praznika in praznovanja 40-letnice Svilanit, je bil 26. 7. 1988 slovesno predan namenu moderniziran obrat tkalnice frotirja. S tem je bila zaključena ena največjih investicij v tehnološko opremo v zadnjih letih.

»KAMNIŠKI TEKSTILEC«
Letnik XXVI. št. 7 – 8 1988
Glasilo delovne organizacije
»SVILANIT« Kamnik

Glasilo urejuje uredniški odbor

Jože Nograšek, Anton Jerman, Sonja Benkovič,
Janez Kimovec, Marinka Pinterič
Odgovorna urednica: Mija Senožetnik
Tehnični urednik: Ivana Skamen in

Andrej Verbič

Naklada: 900 izvodov

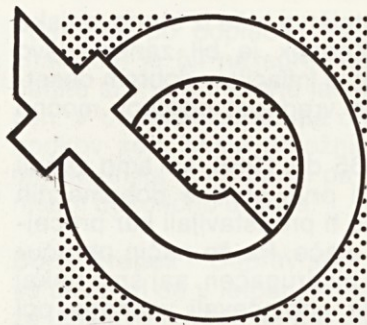
Grafična izvedba: Franjo Jereb – Idrinja

Letos spomladi je bila uspešno izvedena montaža še 16 novih brezčolnih stavev, ki so rezultat najnovejših dognanj sodobne tkalske tehnike. Deset stavev ima možnost 4-barvne menjave votka za tkanje frotirja z bordurami, kar nam dodatno daje možnost različnosti kvalitetne ponudbe tako na domačem kot na tujem trgu. V tkalnici frotirja ostaja samo še 20 tkalskih strojev Giani, ki so bistveno počasnejši od novih, sodobnih »saurerjev«. Tudi te bi morali v bližnji prihodnosti zamenjati, da bi sprostili skladišče rezervnih delov in poenotili naročanje.

Seveda pa zahtevna in moderna tehnologija tkanja in nove vrste strojev prinašajo nove probleme. Hitrosti strojev so več kot še enkrat večje, material – preja ni dovolj kvalitetna za visoke obrate, nastopajo večje obremenitve rezervnih delov in delov stroja pri tkanju bordur, ozka grla na snovanju, kratke so osnove, pogojene z naročili. Ti stroji zaradi večjih obratov zahtevajo ustrezne klimatske pogoje, seveda v sorazmerju s temperaturo. Vsi ti dejavniki zmanjšujejo izkoristek strojev in zahtevajo dodatno angažiranje zaposlenih v tkalnici frotirja.

Otvoritvi moderniziranega obrata tkalnice s šivalnico so prisostvovali najvišji družbeni in gospodarski predstavniki občine Kamnik. Glavni direktor DO tov. Jenko Matija je ob slovesni otvoritvi v nekaj besedah orisal razvoj Svilanita skozi desetletja, omenil glavne mejnike razvoja in tehnoloških posodobitev in se dotaknil aktualnega družbeno političnega trenutka, ki dobro stoječim in v izvoz usmerjenim organizacijam nalaga le vedno nove in nove obremenitve, ne oziraje se, ali gospodarstvo sploh vse to še zmore. Nato je vse prisotne povabil na ogled moderniziranega orata. Gostje so si z zanimanjem ogledali tehnološko posodobljen obrat in pohvalili tudi urejenost in čistost delovnih prostorov. Po zaključnem ogledu obratov tkalnice in šivalnice pa je sledila še manjša pogostitev in izmenjava izkušenj.

Anka Hubad

Osrednja tema

VRNIMO »DROBIŽ« IN POMAGAJMO PTIČKOM BREZ GNEZDA

V mesecu maju je v okviru Ljubljanske banke, Združene banke stekla akcija za pospešeno odplačevanje stanovanjskih kreditov, ki so bili odobreni v preteklosti in ob pogojih inflacije danes predstavljajo le še simbolično mesečno anuiteto. Razlogov za začetek te akcije je več, med najpomembnejše pa sodi sigurno ta, da stroški obdelav mesečnih anuitet znašajo pogosto več, kot pa je sedanja vrednost anuitete. Z razgovori v LB, stanovanjski banki, enota v Kamniku, v delovni organizaciji z delavci, ki so v preteklosti dobili kredit in ga že odplačali in tistimi, ki tega iz takšnih in drugačnih razlogov niso storili, pa delavci, ki so kredit dobili po pogojih revalorizacije glavnice obresti, smo skušali ugotoviti vzroke, probleme in posledice ter možen uspeh te akcije.

V Ljubljanski banki, enota v Kamniku

Tov. Hajdinjak, LB Kamnik – V pogojih inflacije se danes srečujemo s problemi, ki jih pred 10 ali 20 leti ob odobravanju stanovanjskih posojil nismo mogli niti predvideti in doživljamo prave nesmisle. Anuitete za kredite, ki so bili za reševanje stanovanjskih vprašanj odobreni pri banki ali v delovni organizaciji, za katere opravljamo po-

sle po pooblastilu, so postale tako nizke, da pogosto ne predstavljajo nobene vrednosti več. V Ljubljanski banki je bila sprejeta pobuda, da se v prvi fazi sproži akcija za odplačilo kreditov, kjer neodplačani del glavnice z obrestmi ne presega 50.000 din. V Kamniku smo imeli takšnih kreditov 5100. Podatki so bili obdelani s stanjem konec aprila in občanom poslani dopisi s položnicami v maju.

Čeprav vsi podatki še niso obdelani in zadeve do konca razčiščene, lahko ugotovimo, da je bil uspeh akcije presenetljivo dober. Skoraj polovica teh kreditov je bila v celoti odplačana.

Čaka nas še precej dela pri razčiščevanju, saj je pri posameznikih bil po nakazilu nakazan še kakšen obrok in bo potrebno denar vračati, posamezniki niso v delovno organizacijo sporočili, da so kredit vrnili in se jim anuitete še odteguje in morda še kaj. Po poslovniku banke gredo zneski do 2000 din v dobro ali breme banke, za vse višje zneske pa se morajo obveznosti primanjkljaja ali preplačila poravnati. Pri akciji smo naleteli na veliko razumevanje občanov in smo na popolnoma prostovoljni bazi dosegli več, kot smo pričakovali. Akcija še ni zaključena, vsak občan se še vedno lahko odloči za odplačilo kredita v enkratnem znesku ali s povišano anuiteto.

Vsak delavec lahko v banki ali v DO, kjer je zaposlen, dobi podatke o višini neplačanega dela kredita in se dogovori o enkratnem plačilu oz. višjih obrokih. Načeloma je možen preračun obresti zaradi manjšega roka vračanja, vendar so ti zneski tako majhni, da pot in porabljeni čas ter delo predstavljajo več kot ugotovljeni znesek. Kasneje ugotovljene razlike med zneskom 2000 din pa se poračunavajo. V delovni organizaciji bi delavec z izjavo dovolil enkratno poplačilo dolga oz. se dogovoril za višji obrok, možna pa je tudi združitev kreditov in preračun obresti, vendar mora biti kredit iz iste-

Tov. Hajdinjak: Naleteli smo na veliko razumevanje

ga naslova in njegova neodplačana višina vsaj 2.000.000 din.

Delavec se lahko odloči tudi za postopno odplačilo najprej enega in nato naslednjega kredita in višino prilagodi svojim finančnim sposobnostim. Banka ima sedaj pri dodeljevanju bančnih kreditov za stanovanjsko izgradnjo kriterij, da občan lahko dobi nov kredit, če je stari kredit do višine 500.000 din pred odobritvijo novega vrnil. Pri novih kreditih pa je najnižja anuiteta 1/10 povprečnega OD v SRS v preteklem letu, torej je najnižja mesečna anuiteta letos 27.100 din.

Vsi tisti občani, ki so za kredite imeli vknjižbo v zemljiško knjigo, morajo v banki pridobiti potrdilo o odplačilu kredita. Na osnovi tega se izdela predlog za izbris vpisa v zemljiški knjigi. Vse tiste, ki se do sedaj v našo akcijo niso vključili, to še vedno lahko store. Dogovor o odplačilu kreditov je možen tako v DO kot na banki.

Zaradi visokih stroškov obdelav in velikega obsega dela pa razmišljamo o nadaljevanju akcije in prepričani smo, da bomo v skupnem interesu naleteli na razumevanje tudi pri občanah.

V Svilanitu

Po podatkih za konec junija, podatki po posameznih kreditih se na banki obdelujejo kvartalno, je bilo v Svilanitu odprtih 632 partij, skupna višina neodplačanega dolga pa je znašala 148.027.144 din. Spisek odprtih postavk je dolg 12 računalniških listov formata A3, banka pa nam je za obračun kreditov za drugo trimesečje zaračunala provizijo v višini 6.649.891 din. Po pogodbi se za poslovanje po pooblastilu zaračunava 4% provizija, vendar je najmanjši znesek 10.000 din.

Poprečna provizija ob teh pogojih je znašala kar 7,97%, saj je iz obračuna razvidno, da je bila le pri 53 primerih obračunana določena 4% provizija in je ta znesek višji od minimalne višine starega milijona. Iz stanovanjskih sredstev bomo morali v tem letu pokriti provizijo v višini 25 milijonov din. Če bo pozivu banke o odplačilu dolga do 50.000 din prisluhnilo vseh 381 Svilanitovcev, bomo letno prihranili 15 milijonov din stanovanjskih sredstev in ta namesto za provizijo banki, namenili za reševanje stanovanjskih problemov naših delavcev. To pa predstavlja približno tri do štiri nove kredite oz. približno 10% večji stanovanjski kredit, kot je bil odobren v letošnjem letu. Pa si oglejmo še razmišljanja naših delavcev o problematiki pospešenega vračanja kredita, tako tistih, ki so kredit vrnili in tistih, ki iz takšnih ali drugačnih razlogov tega še niso storili.

Marinka Hribovšek – Kredit sem odplačala že pred časom, ko smo urejali

prenos lastništva hiše iz stanovanjske zadrage. Znesek je bil zanemarljivo majhen, saj je inflacija v dobrem desetletju realno vrednost obrokov močno zmanjšala.

V letih 1965 do 1968, ko smo začeli odplačevati prve obroke posameznih kreditov, so ti predstavljali kar precejšen delež plače. Pa še način obračunavanja je bil drugačen, saj smo nekaj časa kredit odplačevali vsakega pol leta in tisti mesec od plače ni kaj dosti ostalo. Kasneje pa se je prestopilo na mesečno odplačevanje.

Mislím, da si stanovanjski sklad z enkratnim vračilom kreditov ne bo veliko opomogel, ker so zneski postali simbolični, bo pa nekaj manj dela z obračunavanjem. Prijeten pa je tudi občutek, da na hiši ni več dolga.

Marija Štrlekar – Rešitev za enkratno odplačilo dolga se mi zdi primerna, saj so zneski postali zelo majhni in je z obračunavanjem samo delo. S kreditom smo si le pomagali rešiti stanovanjski problem, čeprav je bilo vloženo tudi precej lastnih sredstev in dela.

Za akcijo o odplačilu kreditov sem zvedela iz razgovorov s sodelavci in objave v Informatorju. Položnic z zneskom dolga pa nisem dobila in sem pričakovala, da bom tako kot ostali dobila položnice oz. me bo kdo poklical in povedal, koliko moram še odplačati. Ker pa posebne pobude ni bilo, sem z zadevo odlašala in kredita še nisem odplačala. Če se to lahko uredi kar pri nas v oddelku osebnih dohodkov, bom to tudi takoj storila.

(In Marija je to tudi storila – 12. 9. ji je bil pri OD odtegnjen celotni znesek.)

Marinka Kimovec – Obvestilo banke s položnicami sem dobila in vse kredite tudi odplačala. Vedela sem, da moram zadevo zaključiti v banki, vendar pa tega nisem javila v delovno organizacijo. Posebej na plačilno listo nisem gledala, če mi kredit še trgajo, znesek pa je tudi tako majhen, da se pri odtegljajih kaj posebej ne pozna. Sprevedala pa sem obvestilo, da se je potrebno s položnicami oglašiti na od-

Kredite sem že odplačala

delku osebnih dohodkov, da se ustavi odplačilo kredita. Mislím, da imam položnice še s seboj in bom to nemudoma storila.

Stanka Karner – Odplačevala sem tri kredite, katere sem po prejemu položnic v celoti odplačala, saj niso predstavljali ne vem kako velikega zneska. Od leta 1974, ko smo pričeli z zidavo in prejeli kredite, so se zneski obrokov realno močno zmanjšali in se mi zato zdi akcija odplačila kredita kar primerna. Imela sem prijeten občutek, ko na kuverti ni bilo nobenega odtegljaja več.

Akcija se mi zdi kar primerna

V pogovoru s sodelavkami opazim, da vse točnega postopka ne poznajo oz. dopisa in Informatorja niso dovolj pazljivo prečitale. Meni je bil postopek znan in mi je bilo odtegovanje kredita takoj ustavljeno, ko sem na obračun osebnih dohodkov prinesla položnice. Vem, da moram izbris iz zemljiške knjige še urediti na banki in na zemljiški knjigi, pa s tem še kar odlašam, ker me k temu nič ne priganja oz. sili.

Jože Spruk – Položnic za odplačilo kreditov sem prejel kar nekaj, mislim, da jih je bilo celo 5. Vse, razen ene, sem odplačal. Ena se mi je takrat založila in sem jo našel kasneje, pa je

Odplačilo kreditov sem javil na obračun OD

tako ostala neplačana. Odplačilo kreditov sem javil na obračun osebnih dohodkov, in mi jih ne odtegujejo več, za neodplačani kredit pa nisem vedel, kaj naj storim, posebej pa tudi nisem nikogar spraševal, kako naj zadevo

uredim in sem čakal, da mi bo morda poslana druga položnica.

Ko se s sodelavci pogovarjamo o odplačilu stanovanjskih kreditov, večina odobrava predčasno vračilo dolga. Seveda pa se tu in tam najde kakšen posameznik, ki kot pijanec ob plotu razmišlja o formalnosti pogodbe in vztraja pri njej, noče pa razumeti bistva problema in bo godrnjal, kakšna krivica se mu godi, če bo moral kredit predčasno vrniti. Takšni posamezniki pa so le redke izjeme.

Vera Pavlič – Kredite sem po poslanih položnicah v celoti odplačala, vendar

O celotnem postopku predčasnega vračanja kreditov nisem razmišljala dosti, saj ne predstavljajo večje vrednosti

pa tega v delovno organizacijo nisem javila in mi kredite še vedno odtegujejo. Znesek je majhen in sem zato odlašala, verjetno pa bi to storila takoj, če bi šlo za večje mesečne obroke. Priznati pa moram, da o odplačilu kreditov in samem postopku nisem veliko razmišljala in mi v celoti ni poznano, kaj vse moram še storiti, da bo zadeva v celoti urejena.

Joži Glazer – Gradili smo hišo v letih 1979 do 1981 in v času gradnje sem dobila tri kredite: štiri, pet in šest starih milijonov. Takrat je 15 milijonov nekaj pomenilo, danes pa mesečni obroki pri plači niso predstavljali posebne vrednosti. Največji znesek kredita je bil 37.000 din, ostali pa so bili manjši in sedaj na hiši nimam dolga. To mi pomeni prijetno olajšanje, čeprav zneski niso bili veliki.

Odplačilo kreditov mi pomeni olajšanje

Postopek po odplačilu mi je bil poznan, saj je bil na spremnem dopisu banke in v Informatorju jasno obrazložen. V oddelek obračuna osebnih dohodkov sem nesla položnice, na zemljiški knjigi in na banki pa zadeve še nisem dokončno uredila.

Boris Krapež – Čeprav sem se z zidavo ukvarjal še v letošnjem letu in sem za izdelavo fasade še kar globoko segel v žep, sem se odločil, da stare kredite postopoma odplačam. Zaradi kreditov, ki sem jih dobil v preteklosti, sem do sedaj dobil kar dve plačilni kuverti, ker se na eno vseh kreditov ni dalo izpisati.

V tem mesecu mi bodo na OD obračunali 5 kreditov, pet pa mi jih še ostane in računam, da jih bom enega za drugim odplačal do konca leta. Za enkratno odplačilo vseh naenkrat se nisem odločil, ker bi se mi to pri plači kar poznalo. Z odplačilom kreditov v tem mesecu pa upam, da bom po dolgem času spet dobil samo eno plačilno kuverto.

Ani Pirc – Od moža smo stanovanjske kredite že odplačali, ko je urejal obrt, moji krediti pa so še ostali. Ko sem prejela položnice, kreditov nisem takoj odplačala, kasneje pa sem bila na oddelku osebnih dohodkov, kjer mi je bilo pojasnjeno, da moram saldo kredita in obresti uskladiti na banki, kamor pa še nisem šla. Vseh položnic je bilo nekaj nad 300.000 din in bi bil enkratni odtegljaj takšnega zneska prevelik. Pripravljena pa sem kredit od-

Ker je znesek odplačila kredita kar visok, bo enkratno povračilo prevelik zalogaj

plačati hitreje z večjimi obroki, mislim da bi šlo, če bi mi vsak kredit obračunavali z obrokom okrog 10.000 din. To ne bi bila prehuda obremenitev in bi bili krediti v krajšem času odplačani.

Štirn Tonči – V pisarni osebnih dohodkov je informacije o enkratnem ali postopnem odplačilu kreditov iskalo kar precej delavcev. Največ pa je bilo tistih, ki so prinesli položnice o odplačanem kreditu in smo jim na osnovi tega ustavili odtegotvanje obrokov. Tistim delavcem, ki so želeli stanovanj-

Delavce, ki so iskali nasvet, smo napotile na banko

ski kredit odplačati poleti smo svetovale, da na banki uskladijo saldo in se nato s položnicami vrnejo k nam. Zaradi predčasnega vračila kredita delavca, ki je želel stanovanjski kredit odplačati pred odhodom v pokoj, se je znesek preračunanih obresti zmanjšal kar za 60.000 din. Res pa je, da so bili tudi mesečni obroki še kar veliki, pri večini drugih delavcev pa so manjši. Vse delavce, ki so iskali nasvet, smo napotile na banko, pa se s plačanimi položnicami niso vrnili in verjetno kredita tudi niso odplačali, ker salda niso uskladili.

Bilo pa je nekaj primerov, ko je delavec rekel, naj obračunamo kredit tako, kot je bil razviden saldo in da zaradi nekaj tisočakov ne bodo hodili na banko. Primera, da bi delavec želel povečati mesečni obrok, pa nismo imele.

Zaključek

Približno polovica Svilanitovih delavcev se je torej odzvala vabilu banke, pokazala razumevanje in kljub težjim razmeram odplačala stanovanjske kredite, ki jih je inflacija že dobro izničila.

Le kratka anketa za pripravo tega prispevka pa je pokazala, da je tistih, ki so kredit odplačali, kar nekaj več, kot jih uradno beležimo in se jim zaradi njihove nevednosti ali pozabljivosti anuitete še naprej odtegujejo od OD. Res je, da tudi obračunavanje stanovanjskih kreditov poteka z računalniki in bi se kakšna stvar dala urediti brez dodatnih potov, fotokopiranja položnic in iskanja dodatnih informacij, toda žal temu zaenkrat še ni tako. Vsem tistim, ki so kredit odplačali, svetujemo, da si pogledajo zadnjo plačilno kuverto in ugotove, če je bilo odplačevanje kredita ustavljeno. Na osnovi plačanih položnic lahko to store le v pisarni obračuna osebnih dohodkov. Nekaj delavcev je verjetno na položnice pozabilo in so obležale v predalu, saj je položnic za mesečne obveznosti vedno dovolj in njihovi zneski rastejo iz meseca v mesec. Tu je še šola, ozimnica in še kaj.

Glede na stroške obdelav in plačilo provizije banki je bil vsem tistim, ki do septembra kredita niso odplačali, poslan dopis, da to v okviru svojih možnosti čimprej store. Upamo, da se bodo mnogi delavci v jesenskem času akciji pridružili. Vsi, ki imajo to željo in pripravljenost, so še vedno vabljeni, da se oglase na obračunu osebnih dohodkov ter se dogovore o enkratnem ali postopnem odplačilu dolga. Želimo, da uspeh akcije ne bi izostal, saj bo rezultat te akcije šel v korist tistih delavcev, ki si v teh letih rešujejo svoj stanovanjski problem. Spisek odprtih kreditov bo ob devetih mesecih krajši za več kot 100 vrstic, to je dobre dve strani. Stroški provizije banki bodo manjši za dober milijon dinarjev vsako trimesečje, to pomeni toliko več denarja v stanovanjskem skladu.

Ker inflacija še vedno ne miruje, se bo z akcijo vračila starih kreditov verjetno nadaljevalo, s ciljem, da bi se povečal mesečni obrok, ki bo opravičeval vsaj tekoče stroške obdelave. Seveda pa bo za izpeljavo te akcije potrebno še nekaj truda in volje.

Vsem, ki so se že ali pa se še bodo vključili v predčasno odplačilo stanovanjskih kreditov pa še opozorilo: z odplačilom kredita zadeva še ni urejena. Na obračunu osebnih dohodkov je potrebno urediti, da se ustavi mesečno odplačilo anuitet, za kredite, vpisane v zemljiško knjigo, pa je treba na banki pridobiti potrdilo o odplačanih kreditih in v zemljiški knjigi urediti izbris vknjižbe. Večina kreditov po letu 1980 pa je bila zavarovana pri zavarovalnici in zato pri njih ta postopek ni potreben. Izbris vknjižbe v zemljiški knjigi se sicer lahko opravi tudi kasneje, toda v primerih dedovanja, darovanja ali prodaje se bo postopek zavlekel in je zato te zadeve koristneje urediti takoj ob odplačilu kredita.

Akcija banke za odplačilo kreditov torej le ni bila sama sebi namen, z istimi problemi smo se srečevali tudi v DO, saj zmanjšanje stroškov odelav in plačevanja provizije pomeni korak k boljšemu poslovanju tudi v naši delovni organizaciji. Mnogokrat pa nam podrobnosti takšnih in podobnih zadev niso poznane in jih zato prepuščamo toku časa, si ohranjamo odvečno delo in stroške, neučinkovito razrešujemo probleme, s katerimi se srečujemo sami ali naši sodelavci. In z akcijo predčasnega odplačila stanovanjskih kreditov nam je le uspelo narediti korak naprej, uspeh akcije pa bodo lahko čutili tisti delavci, ki si danes gradijo ali kupujejo streho nad glavo. V imenu teh pa so k akciji vabljeni vsi, ki se do sedaj še niso odločili za predčasno odplačilo stanovanjskega kredita.

Bogo Wievele

Iz uradnih listov
za življenje

BOLEZEN POSTAJA RAZKOŠJE

Po 1. juliju marsikoga ne skrbi več le kaj bo jedel in oblekel, ampak ga je postalo strah tudi ob misli, kaj bo, če bo zbolel. Kajti cene zdravstvenih storitev so zaradi visokih participacij tako drage, da lahko govorimo o njih kot o pravem malem bogastvu, razkošju.

Uradni podatki pravijo, da je približno 40 odstotkov ljudi še vedno oproščeni plačila zdravstvene participacije. To naj bi pomenilo, da smo socialno še vedno precej »široki«. V skupino upravičencev »brezplačnega zdravstva« sodijo: otroci, šolarji, učenci, nosilci partizanskih spomenic, borci, brezposelni, ki prejemajo denarno pomoč, upokojenci z varstvenim dodatkom in vsi s slabim gmotnim položajem. Pri tem je potrebno posebej poudariti bolečo novost, da so do oprostitve plačila zdravstvenega varstva upravičeni le tisti upokojenci, ki prejemajo varstveni dodatek in nič več upokojenci, stari več kot 70 let. Iz spiska upravičencev so po novem črtani tudi ljudje z najmanj 70-odstotno telesno okvaro in tisti, ki se zdravijo zaradi nalezljivih bolezni, pri katerih je obvezna prijava, ali zaradi zvišanega krvnega pritiska.

Kdo so upravičenci do oprostitve plačila zdravstvene participacije po kriteriju »slab gmotni položaj«? To so delavci in občani, za katere zdravstvena skupnost Kamnik ugotovi, da njihov stvarni mesečni osebni dohodek na družinskega člana ne presega 45% čisti

stega osebnega dohodka na zaposlenega v SR Sloveniji v preteklem letu, kar v denarju pomeni 121.950 din. V naši delovni organizaciji je nekaj teh upravičencev, a iz seznama teh so po sklepu skupnosti črtani vsi uporabniki, ki imajo ugotovljen katastrski dohodek, četudi ne presegajo dogovorjeno raven dohodka. Pri tem pa je potrebno omeniti, da tudi upravičenci oprostitve plačila participacije do te niso oproščeni v primerih uveljavljanja »nadstandardne storitve«. Sicer pa v primerih koriščenja storitev v višjem standardu (»zallivke s heliomatom«, sanacija zob – če spredaj manjka »samo« en zob, če zadaj manjkata »samo« dva zoba itd...) ne gre niti več za plačilo participacije (kar je kritje dejanskega stroška z bistveno manjšim prispevkom), ampak gre za plačilo celotnega stroška opravljene storitve.

Višje participacije od 1. julija dalje in omejitev uporabnikov oprostitve plačila zdravstvene participacije nam jasno govorijo, da naše zdravje ni več poceni. Minimalen strošek obiska pri zdravniku nas bo stal najmanj star milijon, saj stane pregled pri zdravniku 4000 din, ponovljeni pregled 2000 din, samo en recept za zdravila pa dodatnih 4000 din. Če prištejemo zraven še obisk pri specialistu 8000 din in strošek prevoza, katerega bomo dobili povrnjenega le, če bomo potovali v zdravstveno organizacijo, do katere je razdalja v eno smer več kot 100 kilo-

-RAZUMEM, DA SE SOSED JANEZ VOZI V MERCEDESU, SAJ JE OBRTNIK, TODA ZANIMA ME, OD KOD DELAVCU JOŽETU TOLIKO DENARJA, DA SI JE LAHKO PRIVOŠČIL PREGLED PRI ZDRAVNIKU SPECIALISTU IN ZDRAVLJENJE V BOLNIŠNICI ??

metrov (ali več kot 300 kilometrov v mesecu, če bi zaradi iste bolezni morali potovati večkrat v enem mesecu) potem je na dlani, da je majski paket ukrepov v zdravstvenem varstvu marsikoga spravil na rob obupa.

Skrb za lastno zdravje

je ena od kopice idej, ki naj bi dolgoročno stimulirala uporabnike zdravstvenega varstva. Za kakšno idejo gre? Tisti, ki bodo skrbeli za svoje zdravje, naj ne bi plačevali tako visokih participacij, kot drugi. Že dolgo časa se namreč govori in piše, izvaja pa ne, naj bi bila participacija ne le materialni prispevek k zagotavljanju kritja zdravstvenih storitev, ampak naj bi bila tudi *vzgojna in selektivna*. Kot na primer v primerih zavarovanja avtomobila: pri registraciji avtomobila odštejejo lastniki pri obveznem zavarovanju določena sredstva, če voznik tisto leto ne povzroči prometne nesreče, je pri naslednjem zavarovanju upravičen do določenih ugodnosti... Na republiški zdravstveni skupnosti predlagajo nekaj podobnega. Razmišljajo, da je treba zdravje voznikov in potnikov zavarovati v primeru prometne nesreče – kot riziko. Potegovali se bodo tudi za to, da bo povzročitelj nesreče plačal zdravljenje zase in za vse tiste, ki so bili v prometni nesreči poškodovani. Naštevajo tudi veliko rizikov, ki bi jih morali upoštevati pri plačevanju participacije v zdravstvu.

Na primer: Ali naj alkoholik sam plača zdravljenje, če bo ugotovljeno, da je bolezen zakrivil alkohol?! Ali naj kadilec sam plača zdravljenje bolezni, za katere bo ugotovljeno, da so nastale zaradi njegove razvade, itd...! O vsem tem se zaenkrat le razmišlja, a razmišljanja o tem vsekakor niso iz trte zvita in bi pametne odločitve tudi v takšnih primerih prispevale k večji skrbi človeka za lastno zdravje.

Zdravje je naše največje bogastvo,

staro ljudsko besedno izročilo, ki je v našem vsakdanu pridobilo na pomenu. Ne le zaradi počutja in dela človeka, ampak tudi zaradi njegovega eksistenčnega položaja. Bolan človek je že zaradi bolezni same nesrečen, ob pogledu na plačilno kuverto zaskrbljen, ob iskanju zdravniške pomoči pa osiromašen še za denar, ki postaja vsak dan bolj »sveta vladar«.

Nas po vsem tem zvečer ne bo strah v posteljo ob misli, da se bomo zjutraj zbudili bolani? Kako bomo živeli z mislijo, da se bomo morda že jutri podali na kalvarijo, ko bomo bolani in nesrečni pahnjeni na rob življenja, ki bo grozil predvsem bolanim, revnim in starejšim?

Ivana Skamen

Proizvodna dogajanja

STROJ ZA IZDELAVO RES ZA ŠALE

Vsaka nova tehnološka pridobitev je v časih, ko je potrebno dvakrat pretehtati vsako novo investicijo in nabavo strojev, prav gotovo potrebna in z vidika perspektive upravičena.

V TOZD Svila smo se v okviru spremembe in dopolnitve proizvodnega programa odločili za investicijo v višini 20 starih milijard – nabavo stroja za izdelavo res za šale. V zadnjih letih, ko nam je poleg osnovnega programa izdelave kravat uspelo razviti proizvodnjo volnenega artikla, smo ugotovljali, da našim šalom nekaj manjka. To pa so rese, katere dopolnijo šal, prednost pa je tudi v tem, da teh strojev nima nihče v Jugoslaviji, kar je v tem času izrednega pomena. No pač, Tekstilana Kočevje, ki pa glede na njihov program odej ne more kvalitetno izdelovati res za šale. Kaj pravzaprav pomeni, če se ne bi odločili za to investicijo:

1. izpad proizvodnje šalov iz volne 70.000 kom., katere imamo za jesenski in zimski del že prodane
2. odrekli bi se nečemu novemu, svežemu, kar konkurenca nima in je v tem času izrednega pomena
3. v proizvodnji šalov in modnih dodatkov smo vodilni v Jugoslaviji in v kombinaciji lepih desenov obogateni z resami bo tudi prodajnost boljša.

Tehnični podatki:

Stroj je izdelal italijanski proizvajalec »Lafer« MACCHINE TESSILI iz Vicenze, tip FRV 2200. To pomeni, da lahko izdelujemo rese v širini 2200 m/m. Delovne komande so v pnevmatsko električni izvedbi. Sama proizvodnja pa dovoljuje 40 tm v 1 uri. Dimenzija stroja je: dolžina 4795, širina 4000, višina 2900. Stroj ima to nalogo, da tkanino, ki je 20 cm brez votkovnih niti – torej samo osnova določeno število osnovnih niti svaljka v rese. To tkanino je potrebno še kosmatiti tako, da se rese ne odvijajo in ostanejo v osnovnem položaju. Na tem stroju lahko izdelujemo rese iz različnih materialov, volne, poliacrila, torej iz vseh materialov, kateri se kosmatijo.

Danes, ko je proizvodnj na tem stroju že stekla, ugotavljamo, da je bila investicija tako iz perspektivnega, proizvodnega in prodajnega vidika nujna in upravičena.

Kimovec Janez

Iz dela DPO
in društev

KO GANJENOST NE DA PROSTORA BESEDAM...

Svečana seja vseh treh zborov občinske skupščine ob praznovanju občinskega praznika je bila za našo delovno organizacijo še bolj slavnostna kot sicer, saj so bila na njej devetim našim sodelavcem za njihovo delo podeljena državna odlikovanja. Zadnje državno odlikovanje, podeljeno na pobudo delovne organizacije, je bilo leta 1974, sicer pa ga je v obdobju po tem prejel le tov. Jenko, direktor delovne organizacije na pobudo Društva inženirjev in tehnikov tekstilcev Kamnik in Zveze inženirjev in tehnikov tekstilcev Slovenije.

Jubilejna 40-letnica dela »Svilanita« in razmišljanja, kako proslaviti in obeležiti ta pomemben jubilej pa so znova porodile misel, da bi tovrstne akcije, na katere smo v naši delovni organizaciji kar nekako pozabili, ponovno oživili. Mišljenja smo bili, da je najprimernejše in najbolj pravično, če predlog delavcev za podelitev državnih odlikovanj oblikujejo temeljne sredine same, saj sodelavce tudi najbolj poznajo. Delovne sredine so predloge oblikovale po »ključu«, ki ga uporabljamo za podelitev oktobrskih nagrad, to je v razmerju s številom zaposlenih. Seveda tudi tokrat ni šlo brez vnaprej določenih kriterijev, ki jih je bilo potrebno upoštevati v obrazložitvi predloga – doseganje rezultatov dela, delo v samoupravnih organih in družbenopolitičnih organizacijah, skratka, obrazložitev je morala dati jasno sliko celotnega dela in uspeha pri delu predlaganega delavca, s poudarkom posebnih zaslug, zaradi katerih odstopa od povprečja.

Že ob pripravi predloga kandidatov je bilo jasno, da je predlog 25 kandidatov preobširen, da bi jim lahko isto-

Državna odlikovanja v rokah naših sodelavcev

časno podelili odlikovanja, saj tudi sam Poslovnik o podeljevanju državnih odlikovanj narekuje kontinuirano podeljevanje, ne oziraje se toliko na praznovanje različnih obletnic in življenjskih jubilejev. Prav zaradi tega smo oblikovali dve skupini tako, da bi bilo prvemu delu predlaganih delavcev podeljeno odlikovanje v pomladanskem času letošnjega leta, drugi skupini pa jeseni ob praznovanju jubileja delovne organizacije oziroma ob izteku leta. Vendar pa smo se žal v naših razmišljanjih in predvidevanjih uštel.

Občinska komisija za odlikovanja je namreč menila, da je skupina trinajstih kandidatov za podelitev državnih odlikovanj v prvem delu preobsežna in je predlagala zmanjšanje na devet kandidatov. Že ko je postopek za podelitev državnih odlikovanj devetim predlaganim tekel, smo na občinsko komisijo za odlikovanja posredovali predlog druge skupine delavcev, saj od predloga pa do podelitve državnega odlikovanja preteče pol leta in tudi več, predno različne komisije na občinskem in republiškem nivoju pretehtajo predloge in ugotovijo upravičenost do podelitve teh visokih odlikovanj posameznikom. Tako je sočasno ob sprejemu sklepa o podelitvi državnih odlikovanj vsem devetim našim sodelavcem – pri čemer je potrebno povedati, da je republiška komisija pri nekaterih predlagala celo višja odlikovanja kot smo jih predlagali v delovni organizaciji – na republiško komisijo za odlikovanja prispel že predlog druge skupine kandidatov, ki pa je bil žal zvrnjen z obrazložitvijo, da je časovno preuranjen. V letošnjem jubilejnem letu tako ne bodo prejeli državnih odli-

kovanj vsi, ki smo jih izbrali, čeprav po svojih rezultatih dela, prizadevanjih in aktivnostjo na področju samoupravnega in političnega življenja ne zaostajajo za delavci, ki so odlikovanja že prejeli. Vendar čas hitro teče in upamo, da bodo priznanja za svoje delo prav tako veseli in ponosni nanj, čeprav ga bodo prejeli z zamudo.

Podelitev državnih odlikovanj je bila na slavnostni seji Skupščine občine Kamnik na dan občinskega praznika 27. julija v galeriji Repanšek v Rudniku. Mimogrede naj omenim, da je bila pred sejo v Volčjem potoku otvoritev večnamenskega objekta za potrebe krajevne skupnosti in otvoritev obnovljene ceste Volčji potok – Rudnik. Volčani so ob tem dogodku poskrbeli za res izvrstno pašo za oči – po obnovljeni cesti sta se do galerije Repanšek »slavnostno« pripeljala največja moža naše občine, predsednik skupščine in predsednik izvršnega sveta v že skoraj pozabljenem vozilu – »zapravljivčku«.

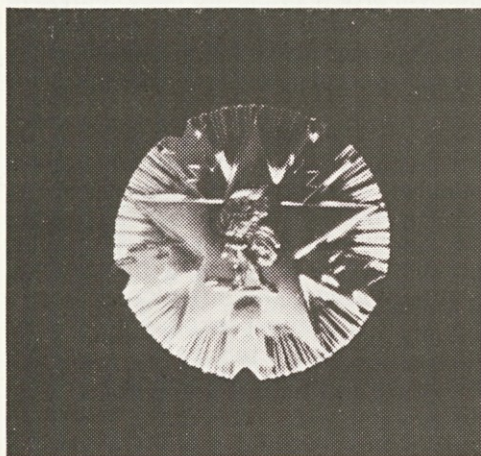
V Repanškovi galeriji so se v prijetnem ambientu poleg delegatov vseh treh zborov občinske skupščine zbrali tudi družbenopolitični delavci naše občine, direktorji delovnih organizacij, občinski nagrajenci in seveda vsi naši odlikovalci, žal pa se na povabilo ni odzvala niti ena delegacija pobratenih mest mesta Kamnik. Seji je prisostvoval tudi kipar Janez Bolka, ki je v galeriji razstavljal svoja dela in je ob občinskem prazniku del svojih stvaritev podaril mestu Kamnik.

Slavnostna seja se je pričela z nastopom pevskega zbora Solidarnost in govorom predsednika skupščine občine tov. Lavrinca, ki je spregovoril o

današnjem gospodarskem in političnem trenutku. Sledila je predstavitev mesta Kamnik na videu s kratkim orisom zgodovine in prikazom partizanskih obeležij. Dogajanja na platnu je spremljal Godalni kvartet iz Domžal s solistom baritonistom Rokom Lapom in prav ubranost dogodkov na platnu in spremljajoče glasbe je zbranim nudila res živo predstavo zgodovinskih dogodkov. Ob čestitkah predsednika občine in predsednice komisije za odlikovanja so bila nato vsem nagrajencem podeljena občinska in državna odlikovanja. Sejo je zaokrožila pesem iz grl pevskega zbora Solidarnost.

Kdo so ljudje, ki so vpeti v delo in življenje tovarne z vzornim delom prispevali h gradnji in razvoju le-te in kaj jim pomenijo državna odlikovanja?

Red zaslug za narod s srebrno zvezdo

Ivan Nograšek –

red zaslug za narod s srebrno zvezdo Sam pravi, da je verjetno njegova dolgoletna pripadnost kolektivu tista, zaradi katere mu je bilo podeljeno državno odlikovanje. Ko je zvedel za predlog, se je ozrl okrog sebe in spoznal, da v kolektivu ni skoraj nikogar več, ki je bil v tem obratu na Perovem že od samega začetka obratovanja. Še so delavci, ki imajo daljšo delovno dobo v Svilanitu, vendar pa so se obratu priključili iz Šmarce in Mekinj v kasnejšem času, on pa je z njim rastel od leta 1955. Vendar pa je Ivan preskromen. Kdorkoli ga pozna, ve, da ni delovni staž tisti, ki mu je »pripel« odlikovanje, pač pa ga z njim povezuje njegovo strokovno in vzorno delo v delovni organizaciji kot tudi zunaj tovarniških vrat. Rezultati njegovega vestnega in strokovnega dela se vidijo na vsakem koraku in vzorno urejena energetika v naši delovni organizaciji je v veliki meri tudi Ivanov delež.

Anka Hubad –

red zaslug za narod s srebrno zvezdo Ob mojem vprašanju, kaj ji odlikovanje

pomeni, se je zasmejala, saj pravi, da je že ob samem predlogu za podelitev razmišljala in se spraševala, ali si ga res zasluži, ali so njena prizadevanja večja od drugih, ali ni še več ljudi, ki se lahko kosajo z njo, pa so njihovi rezultati dela skriti v ozadju, ker so na manj odgovornih položajih. Verjetno bi se tako spraševal še marsikdo, vendar pa je res, da je pogled tistih, ki delo ocenjujejo, drugačen in bolj jassen kot če bi svoje delo ocenjevali sami. In Ankinega prispevka k razvoju Svilanita in še zlasti obrata šivalnice res ne moremo prezreti! V veliki meri je prav njena zasluga, da imamo tako modern obrat šivalnice, ki se lahko v vseh pogledih kosa z obrati, ki imajo slično proizvodnjo.

Oblikovanje jo navdaja s prijetnim občutkom, saj verjetno ni nikogar, ki ne bi bil vesel pohvale, vendar pa pravi,

osebne odlike – delavnost, marljivost in stremljenje po napredku, tudi v prihodnje stale ob strani.

Red dela s srebrnim vencem

Peščica odlikovalcev v družbi predsednika občine tov. Lavrinca

da to ni samo njeno priznanje, temveč tudi priznanje sodelavcem in še zlasti njenim podrejenim, saj se s skupnimi močmi trudijo in prizadevajo, da je delo opravljeno dobro in v pravem času. Pa še nekaj je Anka omenila: to je priznanje moške manjšine v naši delovni organizaciji ženskam, ki so prevečkrat odrinjene v ozadje. To sicer sama ni neposredno občutila na svoji koži, vendar pa je takšno razpoloženje čutila na raznih sestankih in veje iz razgovorov. Ali moški niso malo krivični, saj – roko na srce in brez zamere, moški spol – Svilanit je pretežno kolektiv marljivih in pridnih ženskih rok. Zato Anka pravi, da je njeno priznanje obenem priznanje vsem ženskam Svilanita, njej osebno pa pomeni tudi obvezo za dobro in odgovorno delo tudi v bodoče. Anko vsi poznamo in prepričana sem, da ji bodo njene

Maks Humar –

red dela s srebrnim vencem

Maksu odlikovanje veliko pomeni. Ne samo priznanje za njegovo delo, temveč tudi spoštovanje njegovega dela, zato meni, da bi se morali še večkrat spomniti ljudi, ki so neposredno, preko strojev povezani s proizvodnjo.

Prepričan je, da je še dosti delavcev, ki so si takšno priznanje zaslužili. Tov. Humarja življenje že 25 let povezuje s Svilanitom, z barvarno, kjer z vsem srcem in pridnostjo opravlja vsakršno delo, ki mu je dano in dosega nadpovprečne rezultate. Pravi, da je imel ob podelitvi odlikovanja enkratnega občutka, ki ga ne doživiš vsak dan, ampak samo enkrat v življenju, zato so bile njegove prve misli namenjene zahvali sodelavcem, ki so ga predlagali za to visoko priznanje.

Rozka Jagodic –

red dela s srebrnim vencem

Rozka je bila presenečena, ko je zvedela, da je predlagana za državno odlikovanje. Takšnega priznanja ni nikoli pričakovala, saj je menila, da je »premajhna«, da bi posegla po njem, čeprav je vsa leta z vso vestnostjo in natančnostjo tkala naše svilene izdelke in vseskozi dosegala najboljše rezultate dela. Odlikovanje ji pomeni potrditev njenega dela in nagrado za trud in prizadevanje, ki ga je vtkala v Svilanit.

Melita Matičič –

red dela s srebrnim vencem

Čeprav je bilo državno odlikovanje podeljeno njej, Melita pravi, da je v sebi občutila kot da ga prejema v imenu vseh svojih sodelavcev. To je priznanje njenim ožjim sodelavcem, saj je vzorčno oblikovalno delo takšne narave, da zahteva veliko zamisli in idej, ki se ne porodijo samo v eni glavi. A če dodamo, da je na »čelu« vzročno oblikovalnega oddelka tov. Matičičeva, potem je priznanje vsekakor prišlo v prave roke.

Francka Repnik –

red dela s srebrnim vencem

V času, ko so bila podeljena državna odlikovanja, je bila Francka že upokojena članica našega kolektiva, zato nisem mogla pokramljati z njo. Prav gotovo pa ji bo priznanje za dolgoletno in prizadevno delo ter tovarništvo in spoštovanje, ki ga je gojila med sodelavci, pomenil lep spomin na tovarno, s katero je bila 31 let.

Anica Trobevšek –

red dela s srebrnim vencem

Ančka, kot jo kličejo sodelavci, takšnega priznanja res ni pričakovala in je bila prav pretresena, ko je zvedela za predlog. Odlikovanje ji pomeni priznanje za njeno delo in jo navdaja s prijetnim občutkom, da je prispevala k razvoju Svilanita. Ta občutek bo ostal neizbrisani v njenem spominu, k čemur je prispevalo tudi enkratno vzdušje, v katerem ji je bilo odlikovanje podeljeno. Ančka je takšnega občutka res vredna, saj s svojimi nadpovprečnimi rezultati dela, tako po obsegu kot tudi po kvaliteti, z vso vestnostjo in odgovornostjo daje prispevek Svilanitu že 28 let.

★★★★★★★★★★★★★★★★

*Vsem državnim
odlikovancem
čestitamo za njihova
zaslužena priznanja*

★★★★★★★★★★★★★★★★

Medalja dela**Marija Jeglič –**

medalja dela

Tudi Marija je ena izmed tistih, ki takšnega priznanja kot je državno odlikovanje ni pričakovala, saj je bila prepričana, da se tako visoka priznanja podeljujejo le delavcem na vodilnih de-

lovnih mestih. Vendar si Marija takšno odlikovanje zasluži, čeprav ne zaseda takšnega mesta, temveč že več kot 30 let opravlja delo tkalke in dosega takšne rezultate, da so vzor njenim sodelavkam. Priznanje ji pomeni čast in jo navdaja z neponovljivimi občutki, ki se ji ne bodo zbrisali iz spomina.

Kristina Jereb –

medalja dela

Kristina v svoji skromnosti kar ne more verjeti, da je ena izmed tistih, ki je bila izbrana za državno odlikovanje. A mi jo poznamo kot pridno in marljivo delavko, katere delo in človeški odnosi so vzor drugim. Priznanje ji pomeni res veliko in čutila sem, da mi ne more razgrniti svojih pravih občutkov, saj ganjenost včasih ne da prostora besedam. Prav gotovo pa je priznanje nagrada za njeno delo in pripadnost delovni organizaciji, saj ji letos mineva 30 let, odkar je odprla vrata Svilanita. Vsem državnim odlikovancem čestitamo za njihova zaslužena priznanja.

Mija

ČLOVEK ČLOVEKU – ČLOVEK

Po nekajletnem premoru sem zbrala pogum in se pridružila sodelavcem na krvodajalski akciji tistega dne v avgustu, ki je poletni mesec prepolovil. To

je bila ponovljena akcija Rdečega križa Kamnik, saj se je predhodni, organizirani prav v »špici« letnih dopustov, odzvalo premalo krvodajalcev. Ker potrebe po življenjski tekočini ne poznajo počitnic in so v tem času celo večje, je bilo potrebno akcijo ponoviti.

Tokrat smo sedeže v avtobusu skoraj v celoti zasedli že v Kamniku, prazni pa so dobili svoje potnike še na izvenmestnih postajah, tako da smo kot sardele v pločevinki pripotovali v Ljubljano. Živahnost, iz avtobusa se je podvojila pri zavzemanju najugodnejšega mesta v dolgi vrsti, ki se je vila od prijavnega okenca krvodajalskega centra v Ljubljani skozi glavna vrata po stopnicah prav do pločnika ob ce-

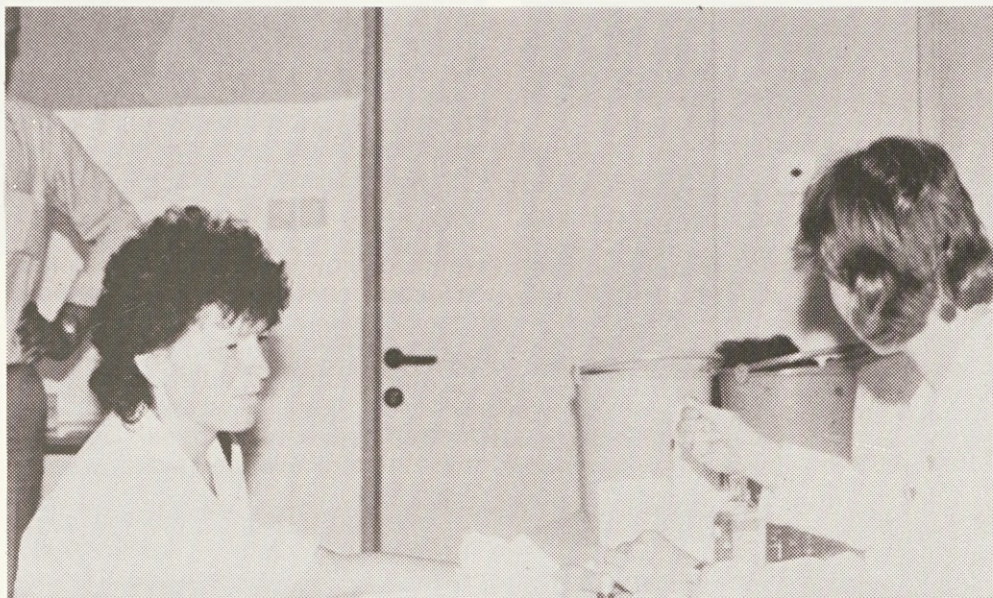

Marička in Bine sta nas z osebnim prevozom »prehitela« v vrsti

Medve sva bili pri vratih, a kar precej jih je bilo še za nama

sti. Dolga »kača« nas je neprijetno presenetila, saj je obetala čakanje. Pa se je kasneje izkazalo, da je imel strah pred čakanjem prevelike oči; že po debeli uri smo stali pred okencem, za katerim se je skrival računalnik, ki nas je »popisal« in tako za vse večne čase spravil v svojo spominsko škatlo. Po tej uvodni ceremoniji smo se napotili v čakalnico, mimo nas pa so s povezanimi komolci že odhajali najbolj pridni. Zavidala sem njihovemu smislu za rano uro, ki jih je nagradil s prostim dopoldnevom, medtem ko smo se morali popotniki iz avtobusa zadovoljiti z mislijo, da si bomo to dopoldne še nekaj časa krajšali v čakalnici krvodajalskega centra. Pa sem se zopet uštel, saj je bila pot iz čakalnice skozi prva vrata laboratorija za pregled krvi s pikom v prst zelo hitra. Mimgrede je bil na vrsti tudi pregled pri zdravniku; po poslušanju »razgrajča« v prsnem košu, merjenju višav krvnega tlaka in pripovedi krvodajalca o počutju ta določi, koliko življenjskega soka bo posameznik daroval. Ker tehtam več kot žakelj cementa in je bilo moje počutje »BP«, sem bila »obsojena« na tri decilitre krvi. Ampak užalil me pa je ta mož v beli halji, saj je zaupane težave z občasnimi vrtoglavicami pripisal vsakdanjim zoprnijam, ki jih imajo ženske v meni. Z dolgim nosom sem zapustila malo ambulanto, užaljenost zaradi razvrstive k vsaj deset let starejšim ženskam pa je bila seveda nepopisna. Z nosom sem nehala brisati po tleh šele potem, ko sem ga zvedavo pomolila v kartoteko zajetnega možakarja, okoli cent težkega korenjaka, ki je imel na kartoteki označen le deci več od mojih tri deci. Zdaj je bil na vrsti najbolj zabaven del akcije. Oblačili smo se v bele halje in

V laboratoriju ...

Kdo trdi, da me je strah?!

si natikali gromozansko velike copate. Videti smo kot čudežna bitja in to nas je zabavalo. Pomikali smo se proti sobi, ki je bila polna darovalcev s cevkami na rokah in prijaznih sester, ki so opazovale zdaj darovalce, zdaj darovano tekočino, ki se je iztekala v posebne plastične vrečke. Menda je na

Ivanka si natika copate

nekaterih napisano nekaj v tujem jeziku in slišati je bilo, da dragoceno tekočino tudi izvažajo. Temu besedičenju nisem verjela, saj bi bilo skrajno nemoralno darovano kri prodajati za devize. Ko že omenjam izvoz in devize, moram zapisati še drugo novico, ki mi je tega dopoldneva prišla na ušesa. Menda vse več darovalcev spreminja svoj humani status v prodajalce dragocene tekočinev inozemstvo, kjer se zanjo dobi kar bogato plačilo. Tem in podobnim čenčarijam sem se postavila ob rob, a težki časi za družbo in posameznike bi znali zadevi naliti tudi nekaj resnice.

O tem sem premišljevala, ko sem že sedela na udobnem stolu s cevko v roki, po kateri so s krvjo vred odtekale tudi neprijetne misli o prekupčevanju z njo. K sreči je bila vrečka hitro polna in misli nanjo niso pridobile na razsež-

Najbolj »pridni« že odhajajo domov

Mari, tik pred zdajci . . .

nosti. Pogumno sem se postavila na noge; k sreči v njih nisem začutila tiste mehke, ki je pred leti postavnemu mladeniču upognila kolena, da se je pred menoj sesedel kot prazen žakelj.

Huda lakota me je gnala naprej v tisto sobo, kjer je dišalo po kranjskih klobasah. Nikar mi ne pripisujte izbirčnosti, ampak jedilnik malice bi po toliko letih že lahko malce popestrili. Kranjska klobasa je za marsikateri prazen in kruleč želodec pretežek zalogaj. Zato bi malico lahko »omehčali« z maslom, medom ali kakšno drugo manj »drvarsko malico«. Na svojem krožniku bi imela najraje hrenovko, toplo in tišečo kot pred mnogimi leti, ko je bila

hrenovka s svežo žemljo najimenitnejša reč, ki je sledila pomembnim nakupom v Ljubljani.

A ker je lakota zares huda reč, sem si jo potolažila s polovico kranjske, drugo polovico pa sem namenila mucu Piki, ki ji je bila gosposka malica zares všeč.

Prijetno zabavljanje v avtobusu ob povratku domov je bil zgovoren dokaz, da izgubljena tekočina ni naredila prav nobene škode. Tudi »ta žleht« krvi je za dovtipe ostalo čisto zadosti. Nekaterim junakom so se na čelu pojavile potne kapljice, vzrok zanje pa so pripisali hudi sončni pripeki. Da ne bo kakšnih natolcevanj prosim, o slabosti ni bilo govora!

Tako je bilo tistega prijetnega avgustovskega dopoldneva, ko so Micke praznovale svoj god; največ darovalk se je tega dne tudi imenovalo Marija, družbo pa smo jih delale še Ančke, Johance . . . Možakarjev je bilo manj, a vseh, kdo svet pokonci drži!

Bilo je dopoldne, ki se bo zapisalo med koristne dni. Kajti trenutkov, ko je človek človeku – človek, je vsak dan manj. Še posebno, če gre za pomoč neznanemu človeku. Dejanje ob tem spoznanju pridobi na vrednosti.

Johanca

Po lanski uspešni kolesarski turneji na Grossglockner smo se odločili za letošnjo turnejo: smer Dolomiti. V načrtu smo imeli prevoziti najbolj znane kraje: BRUNCO – BRESSANONE – BOLZANO – CORTINA D' AMPEZO – TOLMEZZO – TRBIŽ. V začrtani poti pa so pravi izziv predstavljali gorski prelazi, katerih je tu v izobilju. Predstavljali so pravo poslastico za kolesarje – vse znane kolesarske dirke se sicer odločajo prav v gorskih etapah. S pripravami na turnejo smo pričeli že lansko leto v mesecu oktobru: predvideli smo čas odhoda na turnejo, pričeli z zbiranjem denarja in se odločili, da bomo vsak mesec v skupno blagajno vlagali denar, ki ga je bilo, za uspešno izvedbo turneje, treba nabrati kar precej. Ob raznih natolcevanjih in govoričenjih, da so nas denarno podprle delovne organizacije pa le tole: denar, ki smo ga prejeli od tovarne ne bi pokrili niti ene polpenzijske ponudbe v tujini.

Začudenja vreden je bil skromen odziv Svilanitovih kolesarjev, imeli so priložnost malo se »pozabavati« s 16% klanci, dolgimi od 12 do 30 kilometrov in vsakodnevnimi etapami, dolgimi do 150 kilometrov. Tako smo »svilanitovo posadko« zastopali samo trije pravi Svilanitovci, pridružili pa so se nam kolesarski tovariši, kiso bili pripravljene obleči Svilanitovo kolesarsko majico.

Pred odhodom smo se oskrbeli s pijačo, jedajočo in rezervnimi deli.

4. julija smo se točno ob 8. uri zbrali na Titovem trgu v Kamniku: kolesarji Čož Ciril, Petek Rajko, Sedušak Boris, Kekec Ivo, Sitar Danilo, Sušnik Tone, Lindič Jože, Skamen Matevž, Lanišek Andrej, Uršič Miran in Jagodic Ivan, z nami pa je bil seveda tudi Milan Grzinčič s svojim kombijem v pomembni vlogi spremljevalca.

V imenu tovarne se je od nas poslovil predsednik sindikata Jože, družbo pa sta mu delali Mari in Kati, ki sta nam pripeli z slovo gorenjski cvet. Od nas so se poslovili še naši domači, pa tudi nekaj »firbcev« se je že nabralo, ko smo odhiteli prvi etapi naproti.

PO KLANČKIH GOR, PO KLANČKIH DOL PO DOLOMITIH!

4. julij 1988: zbrani na Titovem trgu v Kamniku

I. etapa: KAMNIK – HERMAGOR – 142 kilometrov

Takoj po štartu nas je presenetil dež, ki je kmalu prešel v pravi naliv. V takšnem vremenu še nismo kolesarili, zato smo vožnjo prilagodili vremenskim pogojem. Ljudje ob cesti so nas začudeno opazovali, v Kranju pa je nekdo celo glasno pripomnil: »Treba bo pod streho, fantje!« A mi vemo, da tega ne smemo storiti, saj bi nas čakanje podhladilo, zato se podamo naprej v klavrni sprejem prelepe Gorenjske. Tudi predvidenemu postanku v Kranjski gori smo se odpovedali in nadaljevali pot proti Hermagorju. Za vztrajnost smo bili na mejnem prehodu v Italijo nagrajeni s pravim čudežem: prenehalo je deževati. Boljše volje smo močneje pritisnili na pedala in kot bi trenil, je bil za nami Trbiž. V svoje okrilje nas je sprejela Ziljska dolina, lepa, tiha in romantična. Tokrat se mi je zdela Bistrica na Zilji še lepša kot lani, verjetno zaradi lepšega vremena. Slekli smo si vetrovke in brez težav prikolesarili mimo jezera Pressegeer-See v Hermagor. Po dveh kilometrih krepkega vzpona smo dosegli prvi cilj – vas Radnig. Uživali smo v gostoljubju nam že znanega penziona Grollitsch. Pred večerjo smo jo nekateri še mahnili v Hermagor po nakupih, po ve-

zgoraj«, sledi slovo od gostiteljev. Grollitsch nas obdaruje z litrom domačega žganja s pripombo: »To je pa benzin za vaše naslednje etape!« Po spominskem posnetku smo odhiteli po Ziljski dolini. Po 35 km kolesarjenja pripeljemo v mesto Kötschach, lepo in urejeno. Po njem je sledil vzpon na Gailberg – Sattel – Ziljsko sedlo z nadmorsko višino 982 m.

V veliko zadovoljstvo vseh se je vreme izboljšalo do takšne meje, »da je bilo napisano na kožo kolesarjem«. Po kratkem postanku smo se spustili proti Ober-Drautahl – Zgornji dravski dolini. Enkrat je bil pogled na mesto Oberdrauburg s ptičje perspektive. Z Danilom in Borisom smo najbolj navdušeni, zato smo vozili zelo počasi in občudovali lepote. V parku, kjer smo lansko leto počivali, smo spet vsi skupaj. Čas in želja sta nas vlekla naprej do našega tradicionalnega postanka, to je mesta Lienz. O samem mestecu sem se že lani kar precej razpisal, zato zdaj lahko dodam le to, da me še vedno navdušuje s svojo simpatičnostjo in pravim odnosom do turista. Lahko bi ga poimenovali kar »avstrijski bazar«. Po polurnem postanku odkolesarimo naprej proti italijanski meji. Dolina se oži; na levi nas obdajajo Lienzer Dolomiti, na desni pa Venediger Alpe. Zanimiv je pogled na kopicice sena, ki so posejane kot krtine, tja do visokogorskih kmetij. Za njih bi bili

Vreme, napisano na kožo kolesarjev

čerji pa ni manjkalo pesmi in harmonike. Za »lahko noč« je najbolj »vžgala« tista naša »Veselo v Kamnik in urno naprej...!«

II. etapa: HERMAGOR – BRUNICO: 133 kilometrov

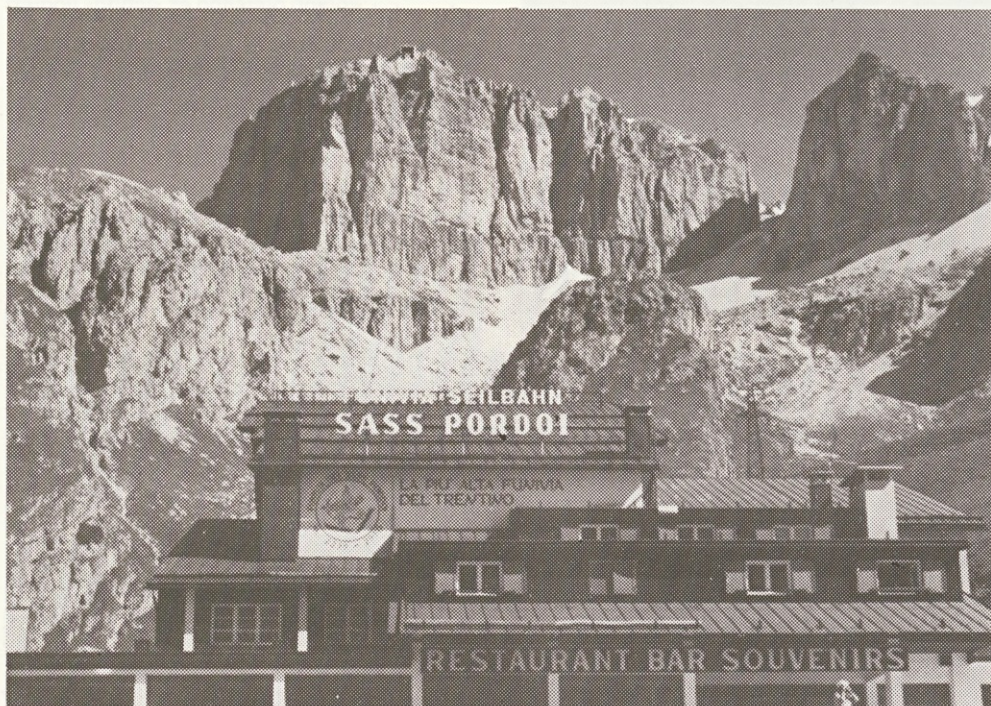
Med zajtrkom vsi pogledujemo skozi veliko okno proti zahodu. Osamljeni težki oblaki hitijo od Dolomitov sem proti vzhodu. Med premišljevanjem »kakšno vreme so nam pripravili tam

zanimivi naši gorenjski kozolci. Za nami so ostajala lepa mesta, kot na primer Mittenwald, zelo lepo pa je zadnje mesto na avstrijski strani Sillian. Vsem je žal, da si ga nismo imeli časa ogledati. Želja po čimprejšnjem srečanju z dolino Pusstertall nas je vlekla dalje. Brez težav smo prestopili avstrijsko-italijansko mejo. Prvi vtisi so bili, da je urejenost na italijanski strani za kanček slabša od avstrijske. Z leve in desne strani občudujemo vrhove Dolomitov. Lepa dolomitska mesta

kot so Dobbiaco, Villabassa in Mon-guelfo ostajajo za nami in že smo bili v kraju Valdaora-Olang, cilju naše II. etape. Potrebno je bilo nekoliko go-vornih kontaktov z domačini in čisto pravi cilj hotel Novecasse-Neunhausser je bil tu. Čeprav starejša gospa ni vedela za naš prihod in našo rezervacijo, lastnice hotela pa ni bilo doma, se je vendar našel prostor za nas. Andreju je bil kraj dobro poznan, saj je tu tekmoval kot biatlonec. Z Emilom, Jožetom in Andrejem smo se odpeljali v 10 kilometrov oddaljen Bru-nico. Na levi smo občudovali Plan De Coronas – Kronplatz, 2272 metrov vi-sok je prepleten kot pajčevina z žični-cami. Tu je bilo leta 1984 žensko sve-tovno prvenstvo v alpskih disciplinah. V Bruneck-Brunico, z 900 m nad. viši-ne, je izredno gost promet. Prometna povezava Avstrija – Pusstertall – Bru-nico – Brtesanone – desno proti Švici – Brenner Pas naravnost proti Bolza-

Cilj etape: POZZA D'FASSA

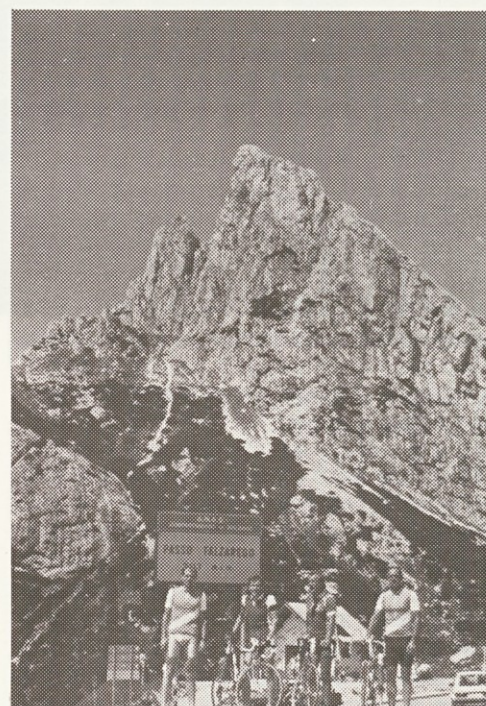
Vrh prelaza Pordoi, v ozadju 3150 m visoki Boe

nu-Meranu je izredno močna. Všeč mi je Brunico, starinsko mesto z dobro ohranjenim gradom nad mestom. V samem centru pa je pravi turistični vrvež. Povsod je slišati le nemško govorico, na ulici in v trgovinah. V spomin se mi prikrade dobro znan spor med Avstrijo in Italijo glede avstrijske manjšine, ki živi v dolini Pustertall tja do Bolzana. Zato se mi zdijo domačini pravi patrioti, ki se zavedajo svojih korenin. Ob tem pa moramo vedeti, da ima tod manjšina zajamčene svoje pravice kot nobena v Evropi. Ko smo se naslednje jutro poslavljali od domačinov, so gostitelji še to in ono želeli zvedeti od nas. Navdušeni so, ko zvedo, da smo »Oberkreinerji«, saj so od tu doma tudi Avseniki. Ko sem jim povedal, da tudi nas spremlja moja

harmonika, so obžalovali, da nisem zvečer raztegnil svoj meh. Tudi meni je bilo žal, da pa bi se jim nekako odkupil, sem jim obljubil razglednico Kamnika, da bodo videli, da je tudi pri nas lepo.

III. etapa: BRUNICO – POZZA D'FASSA: 125 kilometrov

Prepričan sem, da noben izmed nas ni pričakoval, da bo to ena najzahtevnejših etap. A za začetek smo po nekaj kilometrih poti skoraj vsi odhiteli v trgovino s kolesi, nekaj pa si je ogledalo trgovine s spominki in razglednicami. Po krajšem postanku smo odkolesarili naprej. Dolina se oži, sledijo spust za spustom in po 30 kilometrih vožnje smo že v mestu Bressenone. Smerokaz nas ni vodil v center mesta, kjer

Smo že na drugem vrhu – Passo Falzarego, 2150 metrov visoko

izstopata dve mogočni katedrali, nad mestom pa se dviga v nebo grad. Želja po novih kolesarskih dogodivščinah nas je priganjala naprej proti Bolzanu. Dolina, po kateri vozimo, je na nas napravila mogočen vtis. Na posameznih mestih je dolina široka le 100 metrov. Obdana je z visokimi stenami. Enkrat je pogled na veliko število gradov, ki so grajeni na najbolj drznih mestih. Seveda so vsi lepo ohranjeni. Visoko v steni občudujemo avto cesto, ki večinoma teče po viaduktih in skozi predore. To je znamenita SONČNA CESTA, povezava med Nemčijo in Italijo. Lepa je tudi reka Eisack, ki sladno z nami drvi proti Bolzanu. Dolina se počasi širi in odpira, na strmih bregovih pa se že pojavljajo skrbno obdelani

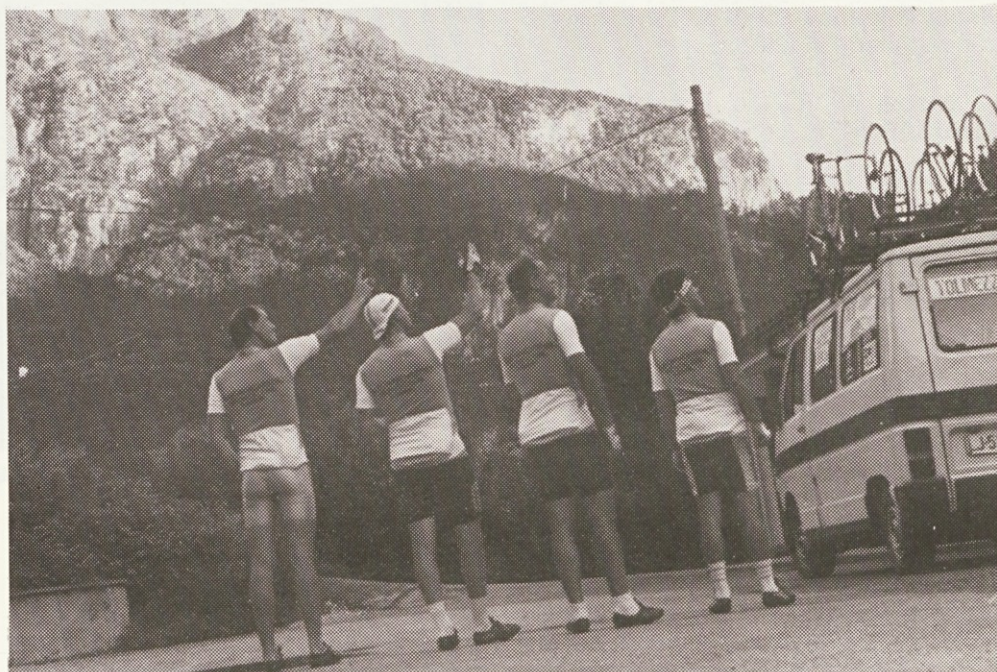
Po napornem dnevu smo si v Cortini privoščili malico

sadovnjaki in vinogradi. Promet je postal vse gostejši, saj je verjetno cestnina na avto cesti kar precej zasoljena, pa se vozniki zato raje odločajo kar za staro cesto, po kateri smo vozili tudi mi. Po treh urah vožnje smo že v predmestju Bolzana. Odločili smo se, da si mesta ne bomo ogledali zaradi gostega prometa.

Pot smo nadaljevali proti našemu cilju – POZZA D'FASSA. Ko zakolesarimo v sotesko, nas takoj pozdravi napis, ki oznanja 16% klanec, dolg 28 kilometrov. Iz Bruneca na višini 900 metrov smo se spustili v Bolzano na 265 metrov, torej nas je čakal vzpon na P. Costelunge – KARER PASS 1763 metrov, torej čistih 1500 metrov vzpona. Vsi smo bili mnenja, da je bil vzpon težji od Grossglocknerja. Na celem vzponu je bil le en rahel spust. Zelo vabljivo je bilo jezero, ob cesti Karer – See, ob njem pa je bilo polno turistov. Škodoželjno pogledujemo na modro zeleno gladino jezera. Naš cilj je sedaj vrh prelaza, ki ga vsi tudi osvojimo. Seveda si na vrhu nismo mogli kaj, da si ne sežemo v roke, trenutek časa pa smo si vzeli tudi za nakup razglednic in spominkov. Po 12 kilometrih spusta smo dosegli naš cilj – POZZA D'FASSA, po mnenju vseh eden najlepših krajev, kar smo jih videli v Dolomitih. To je prava pravična vas, stisnjena med visoke gore. Navdušila nas je zaradi svoje urejenosti, čudovite pokrajine in lepih hotelov, trgovin, lokalov in seveda tudi lepih ter simpatičnih žensk kot osebje v lokalih. Skratka, vredno se je bilo truditi.

IV. etapa: POZZA D'FASSA – CORTINA D'AMPEZZO: 75 kilometrov

Lepo jutro – vse dobro; s tem pregovorom bi začel to etapo. Nebo je brez oblakov, svež zrak, nobenih prese-

Tritisočaki nas navdajajo s spoštovanjem in občudovanjem

nečenj . . . Lahko pa bi bila, kajti Pozza je le na višini 1340 metrov. Z najlepšimi vtisi smo zapustili kraj. V lepi dolini, po kateri vozimo, smo navdušeni nad lepimi kraji kot so: Pera, Mazzin, Canazei . . . Občutek imam, da je tu zimski turizem še močnejši, kajti kopica žičnic tja do Pasjолunga, 3181 metrov, na to opozarja. Se zadnji kraj v dolini Canazei in zavili smo levo proti P. Pordoi, 2250 m visokemu prelazu. Zelo lepo speljana cesta nam ni delala težav, pa tudi privadili smo se že na težke vzpone in zahtevne spuste. Lepo poraščeno pobočje nam je delalo prijetno senco. Višina spreminja pokrajino, ki je postajala bolj odprta. Osvojili smo Pordoi; to je pravo naselje s trgovinami in hoteli. Desno se dviga v nebo mogočna Marmolada, 3342 m vi-

soka. Tu so visokogorska smučišča, znane so tudi alpinistične smeri, na levi pa se s častitljivo višino ponaša Boe, 3150 m. Kratek postanek smo izkoristili za fotografiranje in pčetešitev žeje. Nato smo se spustili navzdol do naselja Arabba, 1610 m. Med spustom smo srečevali kolesarje, ki so naskakovali P. Pordoi z južne strani. Nekaj ravninske poti nam omogoči, da prihranimo moči za naslednji podvig, naskok na P. Falzarego, 2150 m visok. Vzpon je bil podoben prejšnjemu. Lepo speljana cesta nam nudi vse užitke pri spustu. Ko smo prikolesarili do pobočja nad Cortino, se nam je odprl enkratni pogled na celo kotlino in samo mesto. Bil sem že preje v Cortini, toda pogled od tod je najlepši. Fantje stojijo ob ograji in občudujejo kraj olimpijskih iger leta 1968. V središču mesta smo iskali »naš« hotel, pa smo zopet naleteli na slabo organizacijo Kompassa. Podatek, da je hotel v bližini zimskega stadiona, ni bil to-

čen. Po dolgem posredovanju smo le našli pravo smer in tudi hotel Fiames, oddaljen od mesta štiri kilometre. Čeprav na zunaj hotel ni nič posebnega, se v notranjosti skriva lepa urejenost hotela. Okolica je čudovita, poseben čar pa ponuja ogromna severna stena vrha Faloria, 2123 m. Ker hotel stoji popolnoma na samem s prostrano okolico, nam to daje možnost, da se po potešitvi lakote in žeje posvetimo čiščenju koles. Pozno popoldne smo se kar s kolesi odpeljali nazaj v Cortino na ogled mesta in okolice. Mesto je polno turistov. Mnogo hotelov je zaprtih, kar je razumljivo za mestece, ki slovi po zimskem turizmu. Cortina premore 12.000 postelj, 8 gondolskih žičnic, 15 sedežnih žičnic, 21 vlečnic na 41 kilometrih smučarskih prog. Pona-

»Drugo leto bom pa tudi jaz rajši vozil, kot pekel,« je modroval Bojan, ki se je sicer izkazal za odličnega kuharja

ša se s 140 ratraki, 24 tekaškimi programi, skratka pravi smučarski »eldorado«. Enkratno je pogled na 3245 m visoki Tofeanes speljano žičnico tjado večnega ledu in snega.

V. etapa: CORTINA D'AMPEZZO – CHIUSAFORTE: 145 kilometrov

Smer naše pete etape nas zopet vodi skozi Cortino, kjer mimogrede še nabavimo kruh, na koncu mesta pa nas za slovo pozdravita še olimpijski smučarski skakalnici. Vsi si bolj kot slovo želimo Arividercci – nasvidenje! Po mnogih kilometrih vožnje po dolini Cadore imam občutek, da se vozimo po manj turistično razvitih krajih. Po skoraj 30 kilometrih vožnje pripeljemo do večjega kraja Piave D'Cadore, pot pa nas vodi tudi mimo znanega jezera Lago D'Cadore. Že je pred nami spet ena od preizkušenj, to je P. D'Mauria, 1300 m visoki prelaz, ki smo ga brez težav tudi prevozili. Povsod v Dolomitih so na vrhu prelazov lične trgovine s spominki. Polurni postanek smo kar se da »koristno« porabili, nato pa smo se predali spustu. Ob reki Tagliamento nas vodi tudi v dolg predor, v katerem je vožnja prava muka. Opazili smo tudi, da turizem v teh krajih ni tako razvit kot v Dolomitih, zaradi tega nas krajji, skozi katere vozimo, ne navdušujejo in postajajo vse bolj enolični. Navdušuje nas le široka, dobra cesta, po kateri smo vozili, saj nam omogoča hitro vožnjo. V tej etapi smo dosegli tudi največjo povprečno hitrost, to je 30 kilometrov na uro. Pred Tolmezzom nas preseneti cestišče, saj ne najdemo prave smeri proti Carnii, težav pa nas je rešila gospa, ki je poleg italijanščine obvladala še angleščino. Z Borisom sta se zato sporazumela v angleškem jeziku in tako smo razvozljali pravo smer potovanja. Do cilja 5. etape nas je ločilo le še 28 kilometrov vožnje po dolini Carnie.

Po dolgem času spet doma, ko človek tiho si prizna, da sicer lep je ta naš svet, a najlepše je doma živeti ...

Iz mesteca Chiusaforte nas je pot vodila v kilometer oddaljeno sotesko proti prelazu Sella Nevea, 1189 m. V tej soteski našega počivališča nismo mogli zgrešiti. Prvi pogled na hotel Da Bruno ni najboljši, pa tudi udobje v sobah je v primerjavi s prejšnjimi skromnejše. Toda fantje so postali takoj navdušeni, ko so pred restavracijo opazili mizo za namizni tenis in avtomat za nogomet. Moči za igranje namiznega tenisa je bilo kljub naporni etapi še dovolj, pa tudi za nogomet v avtomatu je ni zmanjkalo. Pravo presenečenje je bila odlična večerja, po kateri se je prileglo tudi odlično italijansko pivo Moretti. Pri pregledu potnih listov smo ugotovili, da je Ciril pred dvema dneva praznoval rojstni dan, a pravo praznovanje je bilo seveda ta večer, ki se je močno zavleklo v naslednji dan. Ni manjkalo muzike in petja. Pri zajtrku je Andrej potarnal, da so mu že tako kratko noč skrajšali še Emil s smrcanjem basista, Jože s tenorjem, moje pa ga je spominjalo na bariton. Pa sem mu hitro odgovoril, da je tudi

on sam nam spanje z glasnim recitiranjem slovenskih pregovorov, kot »kdor dela tudi greši«!

VI. etapa: CHIUSAFORTE – KAMNIK: 140 kilometrov

Po težki noči, nas pričaka enkratno jutro, brez oblačka. Z zmernim tempom smo kar hitro v Pontebi. Cesta, po kateri smo vozili, je lepa in široka, zmernen je tudi promet. Dogovorimo se za krajši postanek v Trbižu, da zapravimo še preostali denar.

Občutek, da smo blizu doma je bil nevarljiv, saj smo v trgovinah lahko govorili v domačem jeziku. Nobenih težav ni bilo na carinskih prehodih in tako brez problemov privozili v Kranjsko goro, kjer smo imeli krajši postanek. Kljub gostemu prometu smo bili hitro na Jesenicah, kjer smo zavili

levo proti Begunjam in Trziču. Željmo smo pogledovali v tržiški plavalni bazen in zakorpneli po osvežujoči prhi v bazenu. Ko smo vozili skozi Kranj, so nam ljudje vzklikali, kar ni čudno, saj je v Kranju kolesarjenje »doma«. A mi smo hiteli dalje, saj nas je do doma ločilo le še 20 kilometrov.

Premagali smo jih kot bi trenil in že se nam je v daljavi nudila domača podoba, po kateri smo po dolgi poti še bolj zahrepeneli.

Ivan Jagodic

Pripeljali so se, kot bi pripotovali z vetrom. Na njihovih obrazih ni znakov utrujenosti. Iz njih sije veselje, ujeta v porjavelo polt, na kateri se svetijo drobni beli kristalčki. Pôt se je na dolgi poti že zdavnaj osušil in se spremenil v zrnca, ki so nas prijetno praskala po licih, ko smo jih, junake, stisnile k sebi.

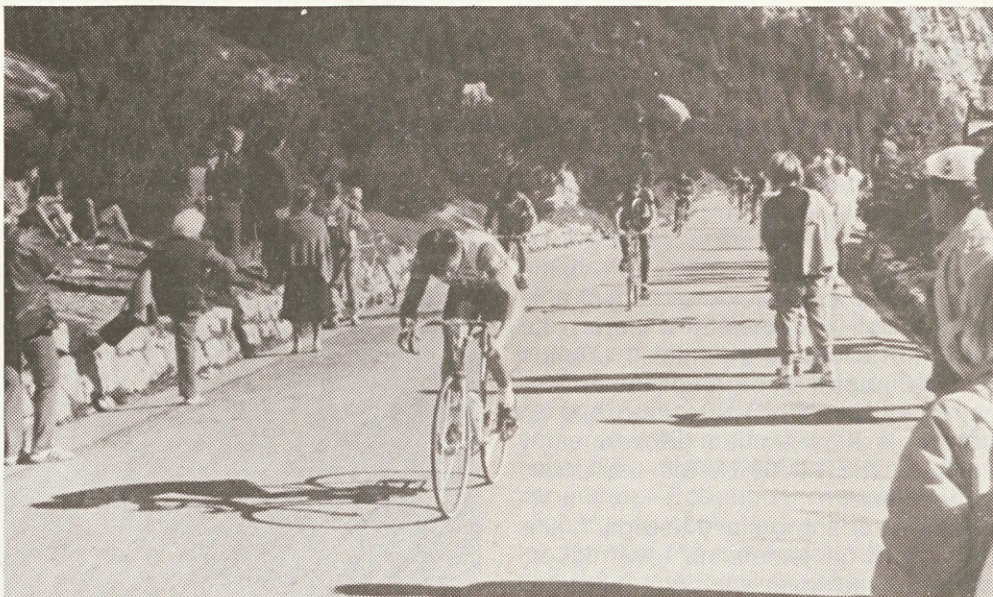
Po zdaj že starem običaju, je bilo tudi letos Jagodičevo dvorišče v Podgorju tega popoldneva en sam vesel kolesarski ŽIV – ŽAV!

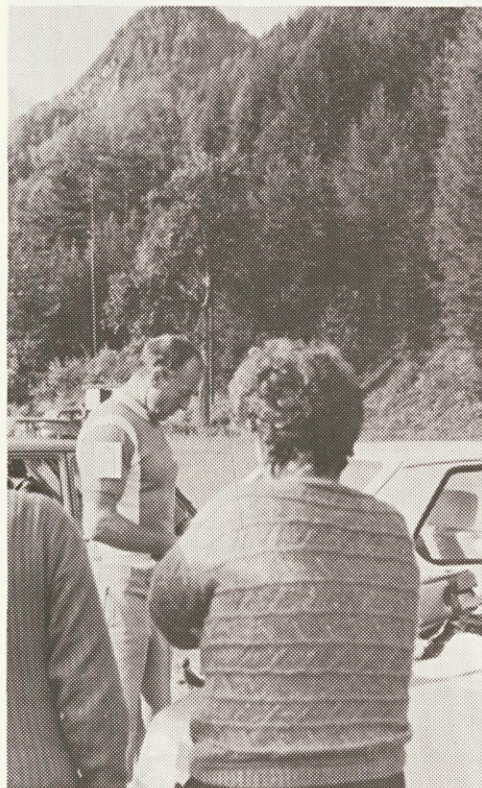
SVILANITOV JURIŠ NA VRŠIČ

Sobotno jutro 3. septembra. Peščica Svilanitovih kolesarjev se je dobre volje zbrala v Kranjski gori, na letos že desetem JURIŠU NA VRŠIČ, ki privablja samo dovolj pogumne za podvig, ki mu v rekreacijskem kolesarstvu ni para.

Hitro smo se na vpisnih mestih prijavili po starostnih kategorijah in si na des-

Najmlajši pred ciljem . . .

Najstarejši pred startom . . .

no ramo pripeli startni kartonček. Ostalo je le še toliko časa, da smo preverili in napolnili »duše« naših jeklenih konjičkov, da nam po poti ne bi spustili.

Točno ob 9. uri se je začelo. Najprej sta se pognala Miro in Janez, ki sta startala v skupini do 30 let. Start pred hotelom LEK je bil silovit in skupina 300 kolesarjev je odpeljala izpred naših oči, na čelu katere je vozil Miro, ki je še nekaj minut pred startom veselo jedel »ta domač« sendvič.

15 minut kasneje je odpeljal tretji Svilanitov – šef mafije – Bojan, ki je startal v skupini od 31 do 45 let.

Ko se je urin kazalec pomaknil na 9.30, je starter spustil rdečo zastavico naslednji – ženski skupini. To je bil

Edina na cilju . . .

znak 14 udeleženk JURIŠA NA VRŠIČ, da smo se pognale izza startne črte na 12 km, s štiriindvajsetimi serpentinami dolgo progo. V tej družbi nežnih, toda vztrajnih in trmastih deklet sem tudi jaz skupaj s svojim težkim jeklenim konjičkom, premagala 801 m višinske razlike in po 1 uri in 6 minut vožnje navzgor osvojila 1611 m visoki prelaz Vršiča. Priznam, bilo je naporno, tudi pot mi je pošteno tekla s čela v 18% vzponu, toda ko je bil vrh in cilj osvojen, pa čeprav v zadnjih nekaj metrih s tujo pomočjo, je bilo zadovoljstvo nepopisno.

V kasnejšem pripovedovanju pa je Janezu prekmalu zmanjkalo vrha, saj je v cilj pripeljal še velike zaloge moči. Občudovanja vreden sta bila tudi Silvo in

Rajko, ki sta letos že osmič premagala vršiške strme serpentine. V tej naši kolesarski družini nista manjkala tudi Ciril in Ivan, ki pa sta, čeprav junaka, kot že prejšnja dva, ostala brez spominskih kolajn, ker organizator ni pričakoval tolikšnega odziva.

Za prijeten zaključek razburljivega dopoldneva smo poskrbeli v Tičarjevem domu ob dobri enolončnici in poskočnih vižah Ivanove harmonike.

Na koncu še to: Radi, in mogoče v večjem številu, se bomo čez leto zopet podali v vršiške strmine, smo si obljubili na poti domov. Bo takrat prisotna tudi dobra volja s strani Svilanita?!

Andreja Hribovšek

NAJ NAS ZLOMEK...

Ko smo nekega pomladnega dne odprle okna, nas je zvalilo sonce, zrak in zlata svoboda... Bilo je, kot da bi nam zrasla krila... Privleklo smo na dan svoje jeklene konjičke, ki so zimovali vsepovsod: v kletih, na balkonih in celo v spalnici... Tja od pomladi naprej smo prevozile kar precej kilometrov poti, zato smo bile za potovanje k prijateljem Slovencem v Italiji – DOBER DAN, NAŠI! – kar dobro pripravljene.

Veselo in prisrčno slovo tistega 1. julija, ki smo ga jemale na tovarniškem dvorišču, so nam majceno zagrenili sodelavci iz mehanične delavnice, saj nas letos niso pospremili z veselimi in nagajivimi transparenti. Pa smo neprijetne občutke kar brž potisnile proč, saj na rajžo ne sodi žalost, ampak veselje. Zato smo si na lica priklicale najbolj vedre nasmeške, se poslovile od tovarniških vodstvenih in sindikalnih »vrščikov« in se z nageljni na prsih podale dogodivščinam naproti.

Pa si bomo prvi dan v mesecu juliju zapomnile še zaradi druge čemerne zadeve; luknjasta cesta proti Vrhniku in kockasti vzpon iz nje sta nas pretresali tja do vzpona v postojnske ride, kjer nas je čakalo soparno vreme. Kos poti so nam družbo delali Heliosovi kolesarji, ki so potovali v Francijo. Celo njen najvišji vrh so nameravali osvojiti... Junaki, da malo takih! Pa smo tega dne srečale še posebno vrsto korenjakov tudi v Senožcah; šele po tretji uri popoldne so se s kolesi odpravljali na gorenjski konec – Jezersko. Pozno popoldne smo pripotovale kolesarke, malo manj brhke in kar precej krhke, na cilj – v malo vasičko pri Trstu – Lonjer. Ob pogledu na prijazne domačine, obloženo mizo v košati senci, smo se v mislih zopet zahvalile srečnemu naključju, ki nas je pred mnogimi leti sprijateljil z dobrimi ljudmi onkraj meje. Ko smo si, žejne in lačne, opomogle, smo se posvetile gledanju diapozitivov, ob katerih smo se pošteno zabavale, saj so nam obudili spomine na prejšnja srečanja. Ob »živi« muziki smo se seveda veselo zavrtele, v »plesnih odmorih« pa smo prisluhnile prelepemu glasu pevke Marije. Bil je lep, nepozaben večer, kot vedno pri »naših« Lonjercih.

Večer ni bil predolg, le noč je bila prekratka in budilka premalo glasna, da bi nas zaspanke pravočasno spravila pokonci. Zato smo se naslednje jutro odpravile na pot z rahlo zamudo. Ker se vaška cesta iz Lonjerja proti glavni cesti postavi pokonci, smo jo kar prepešačile, le Andreja je »vpregla« svojega konjička in z njim premagala str-

... kolesarke brhke, krhke in manj krhke, nismo zdržale doma! Zopet nas je zmamil svet!

Zjutraj v Kamniku, zvečer že v Lonjerju

Bo pogled skozi nova očala smelejši?

mino. Kljub nekaj kilometrom dolgemu vzponu do Opčin smo ga brcale kar hitro. Od tu pa se je cesta nagnila in smo naslednjih trideset kilometrov

prevozile kot bi mignil. Lepa in široka cesta nas je vodila proti Čedadu. Ker je bil čas malice ravno pravšnji, smo ga za to tudi izkoristile. Kot pravi naša veteranka Mari, je to »najlepši del popotovanja«, me pa smo seveda čisto enakih misli.

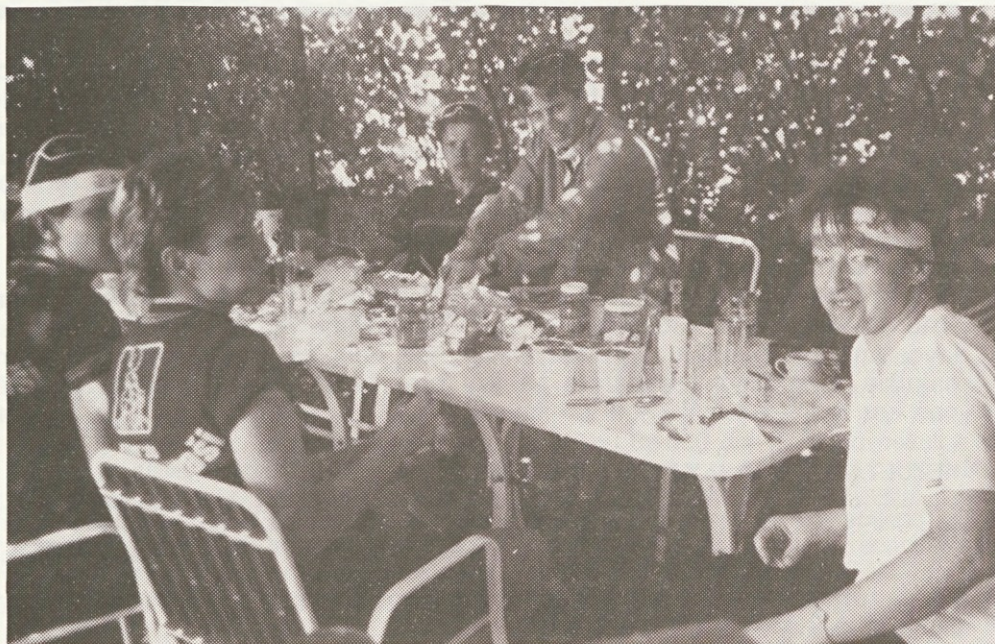
Ker so nas oblaki opozarjali na poslabšanje vremena, smo se morale posloviti od »najlepšega opravila«. Prve dežne kaplje so nas »pozdravile« že na mejnem prehodu Robič, nekaj kilometrov pred Kobaridom pa so se spremenile v pravo dežno ujmo. Nekaj časa smo vztrajale pod mokro prho, a ko se je ta spremenila v točo, smo morale poiskati zatočišče v drevoredu pred Kobaridom. A naj se vam nikar ne smilimo, saj nam je na naših rajžah vedno najbolj lušno (takoj za malico), ko nas moči dež in izpira iz nas prah in utrujenost. Ko je naliv pojenjal, smo jo mahnile do mesteca, v okolici katerega je na svet privekal Simon Gregorčič, poet, ki je vse svoje življenje opeval prekrasno dolino Soče. Tu smo se poslovile od spremljevalcev, prijateljev iz Lonjerja. Ker je dež še vedno kazal zobe in obetal nevarnost pred prehladom, smo iz preventivnih vzrokov popile šilce domačih arcnij, potem pa smo se pogumno zagrizle v strmino proti Bovcu. Vso pot dež ni pojenjal, a odnehale nismo tudi me, osamljene popotnice na kolesih. Sredi popoldneva smo po temeljiti »žehti« pripotovale v Bovec. Apartmaji v Kaninski vasi so nas prijazno sprejeli v svoje zavetrje, da je bila voda v boilerjih vroča, pa so poskrbeli prijazni uslužbenci v Kaninski vasi. Vroča kopel in ščepec umetnega rdečila sta nam povrnili pravo podobo, ki ni izdajala, da smo tistega dne prevozile maratonskih 140 kilometrov.

Srečanje s prijatelji iz tovarne ČIB Bo-

vec je bilo tudi ta večer nadvse prijetno, čeprav je bilo zaradi »mokrega« dne prestavljeno iz čudovitega gaja ob narodni krasotici Soči pod varno streho gostinskega lokala. Tudi ta večer ni minil brez glasbe in ob njej smo se zavrtele kot Urške iz opevane bele

estetsko vrednoto Trente. Posebnost so tudi lesene ograje, ki obdajajo te travnike. Očarale so nas posebne vrste brvi čez Sočo, ki jih menda strokovnjaki imenujejo »cigu« mostovi. Ljubke alpske hišice z zunanjimi lesenimi stopnicami, skodlastimi strehami

njegovi žarki pa so se ujeli v bronasti kip alpinista Juliusa Kugyja, ki zamaknjeno opazuje Jalovec. Ob pogledu nanj so se mi prikradli v spomin njegovi spisi, v katerih je opeval lepoto doline Trente, ko je tu iskal čudežno rožo Scabioso Trento. Čeprav smo se pred vzponom dogovorile, da se bomo pri znamenitem možu ustavile, tega nismo storile. Želja, da bi čimprej dosegle vrh, nas je gnala naprej. Zaradi zahtevnega vzpona pa je bil naš pogled namenjen serpentinasti cesti in ne krasotam, ki so se nam ponujale. Z zavistjo smo odzdravljale »srečnejem« na jeklenih konjičkih, ki so kot veter hitro drveli v dolino, ki smo jo me zapuščale. Posebno nevarna so bila srečanja v ostrih ovinkih z avtobusi, ki so nam neusmiljeno odžirali tudi naš del ceste in tako namenili prostor ob robu ceste. S polževo hitrostjo smo premagovale kilometer za kilometrom, preštevale serpentine in po vsaki z nižjo številko smo bile bližje vrhu. Medtem se je sonce že skrilo za oblaki, kar je bilo dobro za razgrete noge ter trmaste »butice« in slabo zaradi obetajoče nevihte. S prvimi dežnimi kapljami, ki so se igrale v vetru, smo prisopihale na visoki »preval« Vršič. Tu nas je že pričakoval naš mehanik, kro-

Eden najlepših lepih trenutkov popotovanja – malica

Kdo si upa trditi, da nas naravna prha spravlja v jezo!

Ljubljane. A da bi nas »povodni može« ne ugrabili, smo jo pravočasno pobrisale v postelje.

Prebujajoče jutro v Bovcu, turistični srčiki v dolini Soče, je oznanjalo skozi meglice lepo, sončno vreme. Ker smo želele po najbližji poti domov, smo se podale na mednarodno alpsko cesto, ki se vzpenja preko Vršiča. V objemu doline Trente smo za nekaj trenutkov pozabile na zahtevno pot pred nami. Obdajali so nas skrbno pokošeni grbinasti travniki in ledeniški balvani, ki so razmetani po njih in predstavljajo

Vršič je »za nami«, hura!

ter ovčjimi hlevi so nas spominjale na prizor iz pravljicne dežele. A od začaranosti so nas »prebudile« prve vzpetine, ki so opozarjale na bližajoči vzpon na visoki »preval« Vršič. V osrčju najbolj opevane doline in ljudem nadvse drage, smo se za hip ustavile in pripravile na vzpon; napolnile smo bidone s pijačo in žepe s poživil vseh sort. Pogumno smo se podale na pot, ki se bo končala na 1611 metrov visokem »prevalu«, dolgi približno 15 kilometrov, zaviti v 24 serpentin. Na začetku poti nas je še spremljalo sonce;

jač, kuhar, skratka »deček za vse«, Franci, nas brž preštel, če smo vse, kajti poleg vsega dela je bila njegova najpomembnejša naloga, da nas žive in zdrave pripelje domov. Medtem ko smo »telegramsko« nazdravili zmagi, si je zvedava krava želela ogledati naše spremljevalno vozilo tudi odznotraj. Neroda nerodna je odbila zunanje vzvratno ogledalo, pa se za povzročeno škodo sploh ni opravičila. K sreči, ogledala ni požrla, ampak zaradi nje si je naš Franc'i »prislužil« tudi buško na čelo, ko je firbčno žival hotel odgnati,

pa se je zaradi prevelike brzine okoli avta zaletel v vrata prtljažnika.

A vse te zgoode in nezgoode, vključno s padavinami na visokem »prevalu«, nam niso pokvarile razpoloženja. Naš Franci nas je, kljub poškodbi, iz katere je rasel rog, zvesto zalagal z dobrotami iz popotnice, ki so bile dodatek k topli malici v varnem zvetju planinske kočice. Dobra volja je premagala celo Mojco, ki je »oglas« ob prihodu na Vršič, da prodaja kolo, preklicala!

Pot na drugo stran Vršiča je bila seveda mnogo krajša in naporna, a zato precej bolj nevarna zaradi hudega spusta. Sreča, ki nas je doslej vedno spremljala na naših popotovanjih, nas tudi tokrat ni zapustila. Srečno smo »priebremzale« pred hotel Lek v Kranjsko goro, kjer smo imele kar precej dela, preden smo si slekle »zimsko« opremo. A ker smo zaradi neurja na Vršiču izgubile kar precej časa, smo odhitele dalje.

Do Jesenic nas je spremljal veter, ki si je vsako minuto izmišljal drugo smer in nas zato močno oviral pri vožnji. Oddahnile smo si šele potem, ko smo zavile na staro cesto proti Žirovnici. Vila se je mimo številnih gorenjskih vasi. Všeč nam je bila, ker na njej popotnikov v jeklenih škatlah na štirih kolesih skoraj ni bilo. V Avsenikovi gostilni v Begunjah smo si nabrale novih moči z dobro domačo juho in vampi, nato pa nadaljevale pot po osamljeni stari »gorenjki«.

Potovanje bi se končalo nadvse srečno, če bi nas v Cerkljah ne ujel dež. Ta mokri zlomek nas je tistega nedeljskega dne res spremljal tako zvesto, kot bi mu zvestobo kdo plačal. Na Križu se je že moral pretrgati največji oblak in se spajdašiti z močnim vetrom, da nas je tik pred domom »pomedel« v zavetrje najbližje strehe. Po tleh pa je pomedel tudi mene, ko sem po hitrem zavijanju kolegice pred seboj »poljubila« domačo zemljico. K sreči le s koleno in komolci, vse ostalo pa je ostalo celo! Pa sreča tudi Nine ni zapustila, ko jo je v bližini Grošeljnovе gostilne v Podgorju izrinil s ceste »junak« v avtomobilu, in jo varno popeljala na travnik.

Čeprav popotovanja nismo zaključile v nič kaj zvezdniškem stilu in je bil pogled na »opevane« brhke in krhke »Svilanitove« kolesarke kaj klavrn, se zato nismo zmenile. Mokre cunje smo zmetale v polivinilaste vreče, ki so se napolnile z vodo do polovice, si oblekle toplá oblačila in se že čez nekaj minut od zadovoljstva »topile« za obloženo mizo »Pri Vovku«.

Drži kot pribito, da nam je najlepše za pogrnjeno mizo, če pa je to še v domačem logu, pod varno streho, pa je naravnost božansko.

Kika

NAJ NAS DOBRI REZULTATI NE USPVAJO

Poslovna skupnost tekstilne industrije Slovenije je objavila rezultate poslovanja vseh tekstilnih delovnih organizacij v naši republici za prvo polovico letošnjega leta in sicer po kazalcih dosežen dohodek na delavca in izplačani čisti OD na delavca. Iz tabele je razvidno, da je naša delovna organizacija po navedenih kazalcih v samem vrhu. Po doseženem dohodku na delavca smo na 2. mestu, v primerjavi z najnižje doseženim rezultatom pa je naš kar za 4-krat višji. Tudi po izpla-

čanem čistem OD smo še vedno v sami »špici«, čeprav smo iz lanskoletno doseženega 1. mesta »padli« na 3. mesto. V primerjavi s povprečno izplačanih čistim OD na delavca (404.944 din) je naš višji kar za 45%, v primerjavi z najnižje izplačanim pa je naš višji kar za 140%.

Ti podatki o naših dobrih rezultatih poslovanja naj nas ne uspavajo, ampak nam naj bodo spodbuda za naprej, da bomo dobri oziroma še boljši.

Jana

REZULTATI POSLOVANJA ZA I. – VI. 1988

OZD	Dohodek na delavca		Izplačani čisti OD na delavca			
	din	rang 1988	rang 1987	din	rang 1988	rang 1987
ZVEZDA Kranj	15,674.355	1	1	517.527	6	4
SVILANIT Kamnik	13,902.441	2	4	586.719	3	1
TEKSTIL-FILC Mengeš	12,981.613	3	3	600.392	2	3
OPREMA-SINTEP						
Kočevje	12,200.553	4	6	464.385	16	23
IBI Kranj	11,952.223	5	5	602.581	1	8
OKROGLICA Volčja draga	11,668.110	6	25	472.535	13	26
MTT – DO MERINKA Maribor	11,034.039	7	8	386.645	44	66
TEKSTIL-TEKSTILNA Medvode	10,725.936	8	9	545.522	4	9
JUTEKS Žalec	10,472.032	9	53	441.692	24	29
VELANA Ljubljana	10,466.442	10	12	507.554	7	2
TOTRA Ljubljana	10,458.288	11	16	465.841	15	38
BACA Podbrdo	10,264.323	12	18	454.384	20	50
TEKSTINA Ajdovščina	9,828.423	13	7	457.477	19	24
ZARJA Petrovče	9,730.728	14	23	381.274	48	31
DEŽNIK Ljubljana	9,696.468	15	–	319.163	78	–
INPLET Sevnica	9,207.267	16	21	466.740	14	18
ODEJA Škofja Loka	8,931.473	17	15	487.700	11	5
ELKROJ Mozirje	8,595.351	18	32	442.090	23	42
TEKSTL ČIB Bovec	8,505.000	19	27	448.801	22	17
SUKNO Zapuže	8,115.129	20	10	359.633	60	59
GORENJSKA PRED. Škofja Loka	8,081.156	21	14	492.009	10	14
MURA Murska Sobota	8,077.941	22	46	460.648	18	15
PREDILNICA Litija	8,072.869	23	39	438.490	27	28
DEKORATIVNA Ljubljana	8,030.777	24	38	412.517	34	46
INDUPLATI JARŠE	7,877.400	25	30	422.620	30	16
TEKSTIL-TKALNICA Vižmarje	7,775.776	26	11	532.518	5	10
SVILA Maribor	7,565.000	27	13	485.205	12	6
TRIGLAV Kranj	7,564.939	28	28	397.888	39	45
ETIKETA Žiri	7,527.833	29	34	454.264	21	13
MIK Prebold	7,496.419	30	54	414.658	32	43
IDEJA Kamnik	7,436.083	31	33	440.174	26	7
BETI Metlika	7,418.738	32	29	391.757	42	34
UNIVERZALE Domžale	7,409.254	33	47	500.772	8	30
MIT-DO MAJŠPERK Maribor	7,381.333	34	19	382.841	46	67
TOSAMA Domžale	7,365.456	35	42	496.950	9	25
MIT-DO TSP Maribor	7,235.369	36	22	307.223	80	65
LABOD Novo mesto	7,108.042	37	26	421.236	31	47
DINOS Ljubljana	7,059.580	38	63	426.529	29	19
GORENJSKA OBLAČILA Kranj	7,025.839	39	24	436.018	28	12
TRAK Mengeš	6,974.461	40	36	404.247	35	11
RAŠICA Ljubljana	6,666.242	41	59	379.774	50	37
MIT-DO TABOR Maribor	6,666.126	42	31	346.525	69	58
MOTVOZ IN PLATNO Grosuplje	6,662.566	43	70	441.529	25	52
SEŽANA Sežana	6,616.137	44	71	350.194	67	62
IDEAL Nova Gorica	6,597.969	45	44	369.924	57	49

POČITNIC JE KONEC – POZDRAVLJENA ŠOLA

Za 300.000 slovenskih osnovnošolcev in srednješolcev je konec počitniških norčij in brezskrbnosti. S torbo na rami so spet prestopili prag hramov učenosti, nesrečni, ker jim šolski zvonec naznanja začetek novega šolskega leta.

Kaj pa to pomeni za starše? Morali so in bodo še morali seči globoko v denarnico za najnujnejše šolske potrebščine, marsikak dan pa jih bodo otroci še »presenetili« z večjimi ali manjšimi izdatki.

Povprašala sem nekaj mamic, kako so sprejele prihajajoče novo šolsko leto in bila sem presenečena, da to ni bilo tarnanje nad vrto-glavimi cenami, temveč da so izdatke v zvezi s šolo sprejele kot dejstvo, da drugače pač ne more biti.

Kolikšen je že bil vaš prispevek za šolanje otrok za to šolsko leto?

Drolc Dragica (3 šoloobvezni otroci, 1., 4. in 7. razred): Za zvezke, ovitke, šestilo in drugo drobne potrebščine sem dala 90.000 din, brez šolskih torb, s tem, da bom morala prispevati gotovo še kar precej za knjige, ki jih bodo otroci dobili v šoli. Že od konca prejšnjega šolskega leta sem računala na večje stroške zaradi treh šoloobveznikov in v ta namen štedila denar. Ker so moževi dohodki približno enaki mojim, nam denarja ne ostaja veliko za druge stvari, zaradi visokih cen tudi še ne vem, koliko bom lahko otrokom kupila jesenske in zimske garderobe, bom pa gotovo temeljito premislila, kaj lahko kupim in česa sploh ne morem. Trenutno imam velike stroške tudi s prevozom k bolnemu očetu, tako da moram za vsak dinar tem bolj preudariti, kako ga bom potrošila.

Djurin Slavka (1 šoloobvezni otrok 2. razred, 1 srednješolec, 2. letnik sr. šole): Brez šolske torbe in knjig me je stal nakup v knjigarni 60.000 din. Za osnovnošolca so stroški še vedno manjši, ko pa prestopi prag srednje šole, so stroški večji. V osnovni šoli je prispevek za rabljene knjige manjši, ker se plača delna vrednost knjig, medtem ko si mora na srednji šoli za računalništvo vsakdo sam preskrbeti knjige. Nove knjige stanejo 200.000 din, rabljene

se pa težko dobijo, ker je lanskoletna reforma šolskega sistema uvedla nazaj za ključni izpit in srednješolci praviloma knjig ne prodajajo. Morala sem prispevati za mesečno vozovnico za vlak 16.500 din, imeti pa mora še mesečno za avtobus, ki bo gotovo še več kot vlak. Kaže, da je za otroke v osnovnih šolah bolje preskrbljeno in se staršem več pomaga, izgleda, da pa v srednjih šolah, ki niso seveda obvezne, te urejenosti ni. Starejši sin nima urejene niti regresirane malice in skoraj ni več razlike med cenami, ki veljajo v trgovinah.

Osolnik Metka (2 šoloobvezna otroka, 2. razred, 5. razred): Ena šolska torba, zvezki in druge drobne potrebščine so me veljale 90.000 din, s tem da bom še otrokoma dala za rabljene knjige, ki jih bosta dobila v šoli. Oba otroka se vozita z avtobusom v Motnik oziroma na Vransko, imata sicer prevoz zastoj, vendar sem mogla obema kupiti še hlače in pulover, ker sta jih prerasla. Ker živim sama z mamo in otroki, ki sicer prejemajo očetovo skromno pokojnino, moram ob mojih osebnih dohodkih z mamo in otroki, ki sicer prejemajo očetovo skromno pokojnino, moram ob mojih osebnih dohodkih denar zelo pazljivo obrniti. Otroci bodo potrebovali zimske čevlje, pa ne vem, če jim jih bom lahko kupila. Dohodkov s kmetije ni veliko, če pa zaidemo v denarne težave, se najprej odpovemo hrani.

Ste poskušali dobiti štipendijo?

Gjurin Slavka: Fant je zaprosil za štipendijo v Donitu, ki je bila tudi edina razpisana štipendija v Kamniku, vendar še ni dobil odgovora. Že lansko leto smo mu kupili računalnik, izdatki za šolo pa se kar vrstijo, zato bi bila štipendija zelo dobrodošla.

Povprašala sem še, kakšne so kaj trenutne višine štipendij.

Dragica Šolc iz naše kadrovske službe je povedala, da je predpisana enotna metodologija izračunavanja štipendij za vse štipendiste. Štipendije so 1. 9. 1988 povišane in njihova višina je odvisna od števila točk, ki jih posameznik zbere za srednje izobraževanje, odvisno od uspeha, posamezniki dobijo od 53.610 din (zadosten uspeh v II. in III. letniku) do 91.000 (odličen uspeh). Za višje in visoke šole so štipendije višje ter glede na deficitarnost poklica oziroma letnik dobijo od 118.500 do 148.000 din. Vsem štipendistom se povrne tudi del prevoznih stroškov, če jih seveda koristijo. Ugotavljamo pa, da štipendije v primerjavi z osebnimi dohodki zadnja leta močneje zaostajajo kot je bilo to pred desetimi in več leti. Toda saj smo že vsega vajeni, sploh pa dejstva, da za šolanje moramo tudi sami več prispevati.

Zmeraj bolj se oddaljujemo od slogana, češ da je šolanje brezplačno. V današnjih razmerah je šolanje, poleg materialne in moralne podpore otroku, vse bolj in bolj drago. Res škoda, da tako zapiramo pot znanju in se vse bolj oddaljujemo z naše poti v razviti, moderni svet ter tako ostajamo še siromašnejši...

Anka Hubad

ALMIRA Radovljica	6,539.338	46	60	390.227	43	32
TEKSTIL-PLETILJSTVO Prosenj.	6,537.000	47	40	326.007	76	76
DELOZA Zagorje	6,456.481	48	51	334.365	73	74
LISCA Sevnica	6,405.075	49	43	370.705	55	60
VELETEKSTIL Ljubljana	6,362.469	50	50	381.681	47	63
JUTRANJKA Sevnica	6,360.881	51	48	393.755	40	61
VEZENINE Bled	6,331.048	52	72	367.825	58	73
TOV. VOLNENIH ODEJ Škofja v.	6,328.569	53	20	378.138	51	55
TEKSTILNA TOV. Prebold	6,242.409	54	45	393.112	41	57
METKA Celje	6,186.754	55	35	355.005	62	36
POLZELA Polzela	5,934.241	56	68	401.014	38	53
ŠEŠIR Škofja Loka	5,878.548	57	75	375.623	53	33
TEKSTIL-ANGORA Ljubljana	5,860.205	58	58	376.863	52	56
KROJ Škofja Loka	5,857.491	59	61	464.136	17	27
IKA Ajdovščina	5,811.750	60	37	401.039	37	54
INDIP Lendava	5,810.918	61	66	352.757	63	72
MODNI SALON Titovo Velenje	5,799.010	62	52	370.481	56	41
TEKSTIL-KUK Kobarid	5,793.223	63	76	373.070	54	35
PLETENINA Ljubljana	5,785.657	64	41	343.924	70	48
PIK Maribor	5,783.735	65	67	350.647	64	71
VRVICA Celje	5,692.509	66	57	358.773	61	39
KOMET Metlika	5,590.810	67	65	360.172	59	51
NOVOTEKS Novo mesto	5,386.692	68	64	350.234	65	68
TEKSTILNA TOV. Senožeče	5,323.713	69	56	325.406	77	36
KONFEKCIJA Logatec	5,196.820	70	49	384.491	45	40
NOVOST Ljubljana	5,149.352	71	74	401.698	36	70
HEMA KROJ Vuzenica	5,117.785	72	77	337.719	72	81
BOMBAŽNA PRED. IN TK. Tržič	4,999.067	73	69	328.607	75	75
TEKSTIL-PLETILJA Litija	4,992.333	74	55	347.573	68	44
TEKSTILINDUS Kranj	4,883.399	75	17	412.600	33	22
MIT-DO MERINKA-HL. NOG.Mar.	4,874.790	76	79	341.543	71	78
MIT-DO MELJE Maribor	4,857.517	77	73	330.783	74	69
TEKSTILNA IND. Otiški vrh	4,797.687	78	80	380.980	49	80
TRIKON Kočevje	4,329.852	79	78	296.530	81	79
TOPER Celje	4,232.971	80	82	316.824	79	83
KORS Rogaška Slatina	4,015.337	81	83	244.864	84	77
TEKSTIL-PREDILNICA Medvode	3,890.865	82	62	350.217	66	20
TEKSTIL-TONOSA Ljubljana	3,787.856	83	83	257.138	83	83
TEKSTILANA KOČEVJE	3,480.536	84	81	279.695	82	82

POČITNICE POD BOHINJSKIMI VRHOVI

Letos pomladi smo si rekli: poskusimo enkrat letovati v hribih. Kaj dosti izbire nismo imeli. Morje ima poleti prednostno smer in večina počitniških domov je razvrščenih vzdolž »velike luže«. Tudi Svilanitovih. Izlete v hribe odlagamo bolj na jesen. Takrat je vreme zanesljivejše, hoja prijetnejša, poleg vsega pa nam gozdovi ponujajo marsikaj iz svoje naravne malhe. Seveda, če poznamo njihovo bogastvo in se ne ustrašimo klopotov in drugih nevarnih nepridipravov.

Svilanitova kočna na Veliki planini je za najine tri malčke še nekoliko previsoko in preveč ob prepadnem robu, zato smo se odločili: poskusili bomo v novi Svilanitovi garsonjeri v Bohinjski Bistrici. Kar konec junija, saj bo našemu Klemenu prijal oddih po drgnjenju šolske klopi in stola, dekletki pa sta tudi že dovolj veliki, da se ne bosta ustrašili daljšega sprehoda.

Sreča nam je bil naklonjena in ugodili so moji prošnji. Že lani smo imeli v Maredi srečo, da smo bili med prvimi gosti nove udobne garsonjere, letos pa prav tako nove, dobro izbrane Svilanitove počitniške pridobitve. Maredi smo v mnogih pogledih prisodili zelo visoko oceno, hudo pa nas je motilo kronično pomanjkanje vode v Istri. Vodne pipe so »štrajkale« od sedmih zjutraj do enajste zvečer. Iz planin okrog Bohinja in v Bohinju samem pa kar curlja in sili vodno obilje. In še za stonj je, bi rekli Gorenjci!

Tudi v planinah koža lepo porjavi, čeprav nimaš s seboj krem in drugih potrebnih (ali odvečnih) lepotil in opekotnih preprečil. Res pa je, da te konec junija kar srh spreleti, če samo pomisliš na kopanje v jezeru, kaj šele, da bi zaplaval v njem. To je za tiste nordijce, ki so vajeni savne in premetavanja po snegu.

Bohinjski kot ponuja marsikaj. Najprej obilo visokogorskih tur. Za te smo bili v povprečju še veliko »premladi« in »preveč zeleni«. Zato smo se odločili za nekajurne izlete. Tudi teh je na pretek. Lahko začnete že od doma samega.

Je eden izmed petih novih počitniških domov v bližini Zoisovega gradu v jugozahodnem delu mesta. Poimenovali so ga po planinski roži jegliču. Tudi njegovi trije sosedi imajo lepa imena zaščitenih planinskih rož, četrti pa se

Kje je Triglav? (Spomenik bohinjskim prvopristopnikom)

Soli nismo imeli v nahrbtniku, dišali pa smo po njej – od potu!

še lepša za prve goste. Žal za časa našega obiska še ni bilo lepo urejenega asfaltiranega parkirnega prostora, na katerem bi se otroci lahko veselo igrali. Vendar nas ta pomanjkljivost ni motila, saj smo zvečer uživali izreden mir. Hladen planinski zrak je vel izpod Črne prsti in drugih vrhov bližnje gorske verige. Namesto bučne plesne glasbe smo lahko prisluhnili spevu Bistrice, ki je klopotala in žuborela izpod visokih gora.

»Jeglič« – Svilanitov počitniški kotiček vabi na drugi strani v prvem nadstropju

Da smo na Gorenjskem in pred glavno turistično sezono, se je videlo tudi po zagnanosti gradbenih delavcev na sosednjem počitniškem domu, prav tako pa tudi po nekaterih posebnostih. Ena od njih so bile krave, ki so jo zjutraj kar same ubirale na pašo in z nje, »pastirju« je bilo potrebnih le nekaj najbolj nujnih opozoril ali pa še teh ne. Krave pa ne bi bile krave, če si katera od njih ne bi privoščila potegavščine. Nekega večera se je ena od »ick« odvojila od številne črede, ki se je grozeče pomikala mimo našega avtomobila. Ta je obtičal sredi ulice, kot da bi bili kje v Indiji. Krava jo je urno smuknila skozi ozek prehod na negovano trato pred novo hišo. Očitno ji je zadisala sladka »tivolica«. Drugi dan je bil vhod že dodatno zavarovan.

Zjutraj smo po dolgem spanju in obilnem zajtrku redno popeljali do točke, od koder smo začeli vsakodnevni izlet. Vabil je Vogar, vrtoglava tesen Mostnice, idilični svet Voj, planina Uskovnica, kjer bi pred prelepo hiško postrežejo s kislim mlekom, za spomin in sladokusce pa lahko vzameš s seboj pravi bohinjski sir. Vabile so okoliške vasi, ki so pogledovale z razglednih višin: Nemški Rovt, Ravne, Koprievnik, Gorjuše. Zvečer pa prijetni spre-

hodi ob Savi, v kateri so nizozemski ribiči namakali svoje vabe, v globoki vodi pa so se lesketale dolge postrvi. Koristno je, če se človek na letovanje v Bohinju in tudi drugod malo pripravi, če pa ne, pa tudi nič hudega, saj kamorkoli stopi, povsod odkrije polno stvari, mimo katerih hodi mnogokrat, vendar jih ne vidi ali pa te tonejo že v zgodovinski spomin. Tako je z opuščeni pastirskimi stanovi, fužinami. Ena od klasičnih zanimivosti Bohinja je slap Savice, do katerega vodi toliko

Materina dušica, rman, šentjanževka . . . za živce, želodec, srce . . .

minska plošča na hiši ne pomeni kaj dosti. Je že bolje seči po pisateljevih umetninah. Njegovo ime pa uganite kar sami. Človeka zaboli, ko pomisli ali vidi, kako malo spoštujemo naše slavne može.

Otroci so se pri hoji pokazali pravi mali korenjaki. Seveda je bilo potrebnih nekaj psiholoških spretnosti in prepričevanj, nazadnje pa tudi »sladkih obljub«, da so lažje premagovali napore večurnih izletov. Te so jim slajšale tudi sočne jagode ob poti in do-

Kislo mleko smo že použili, bi še prvi bohinjski sir?

Hop, hop, hop po kamnih čez ledeno mrzlo Mostnico

brote iz kuhinje. Uspelo nam je najti tudi pravega jurčka na gozdnem parobku. Kako je teknil v juhi! Ob poteh sem stikala za zdravilnimi zelišči, mož pa je s fotoaparatom »beležil« mnoge naravne lepote.

Jezero samo je vedno spreminjajoči se biser. Prav vsem obiskovalcem Bohinja svetujemo sprehod od cerkvice

Prvi postanek, okrepiš iz narhbtnika na razpotju poti, nato pa po strmini navzgor proti Vogarju

kamniti stopnic. Vseskozi se moraš srečevati z množico turistov, ki hodijo gledat padajočo vodno silo. Vsa čast velikemu Prešernu in njegovi umetnini Krstu pri Savici, vendar smo se tokrat odpovedali obisku slapa. Človek se rad razveseli tudi česa neznanega, majhnega, navidez nepomembnega, vendar prav tako dargocenega. Kakšnega neznanega bisera, ki se skriva mnogim očem.

Eden od teh je desetmetrski slap Grmečica onkraj Save, ki nam ga je pokazala prijateljica domačinka. Tako te prevzame njegova lepota, da bi kar sedel ob njem ure in ure . . . Kot tudi ob vrtoglavih tesneh Mostnice ali sredi dišečih trav Voj in razmišljal o odkajočem življenju . . .

Z znanci popoldne na Ravnah, kjer tako prijetno dišijo pokošene trave, gozdovi pa vibijo v listnato okrilje.

Lepote Bohinja hitreje odkriješ in spoznaš, če imaš tam kakšnega znanca. Mi smo se spoprijateljili z mlado družino in tudi ta nam je polepšala prijetne dopustniške dni. Prihranili smo si marsikatero razočaranje, ko smo zvedeli, da se te ali druge krajevne znamenitosti ne splača obiskati, saj zanjo ni poskrbljeno kot bi bilo treba. Zgolj spo-

sv. Janeza po desnem bregu jezera do hotela Zlatorog. Koliko pogledov se ti odpre na njegovo gladino, kako ti pljuča zadihajo v svežini trat in gozdov! Pa še nekaj: vsakomur svetujemo najprej nakup podrobnega zemljevida. Tujci ga imajo vedno pri roki. Nič ne sprašujejo. Najprej se temeljito pripravijo na pot, popotnico v nahrbtnik, pa

hajde! Ne dogodi se jim kaj takega kot se je nam. Zemljevid je lepo tičal v žepu nahrbtnika, spotom pa sva se pričkala, ali gremo prav ali ne. Po polurnem »grizenju« strmine nad Vogarjem sva ugotovila, da to le ne bo prava smer proti planini Blato in Jezero, ampak precej zgrešena. Moški ob vikendici spodaj nam je le rekel: »Na morete zgrešiti! Samo po poti naprej!« Kam naprej, ko se pot dviguje v obe smeri, nikjer pa kakšnega znamenja, markacije?

Če bi pravočasno segla po zemljevidu, bi poleg planine Blato videli še planino Jezero. Nismo dobili niti kislega mleka, zaradi katerega se nam je tako mudilo na planino Blato. Z mešanji občutki smo opazovali majerico in pastirja, kako sta preganjala živino iz močvirnatnega dela planine in čisto razumljivo, da jima je bilo v tistem trenutku figo mar za naše želje. Sicer pa smo bili sami krivi, ker smo ju opozorili, kam so zbežljale krave.

Da ima v Bohinju záres »dež mlade«, se je pokazalo tudi tokrat. Vsako popoldne so se izza okoliških hribov kopicili grozeči oblaki, vendar ni bilo moče iz njih. Do sobote pa so se že nagradili v tolikšni meri, da so začeli stresati z vso ihto svojo vodno vsebino nad bohinjski predel. Lilo je, kot da bi se razprle zapornice nebeskega jezua.

Zbogom, Dan Bohinjcev na Vojah v nedeljo dopoldne! smo dejali. Zasukala sem rokave, mož se je prelevil v postreščka in izvoščka in v redkih presledkih med nalivi nosil prtjago v avtomobil. Pomagala je najmaljša, bratec in sestra pa sta se sladkala pri znankinih otrocih.

Kar nekam otožno sva se zadnjič ozrila po prijetnem kotičku, v katerem smo preživeli sedem počitniških dni. Tako lepo je urejen, dobro opremljen, prostoren. Kuhinjica, sanitarije, spalnica, dnevna soba – prav vse obenem. Tudi dovolj prostora za otroško igro. Seveda ne z žogo!

Prijetno bo v njem tudi jeseni, še posebej pa pozimi, saj Kobla in Vogel obetata izvrstno smuko. V Bohinju pa je tudi znana tekaška proga, vendar je zanjo že potrebno precej kondicije in spretnosti.

Turistični delavci v Bohinju so prijazni. V trgovini lahko dobiš, če imaš srečo, dobri leški kruh. Sicer pa se že pozna draginja in naši vedno bolj plitki žepi. V hotelih in po zasebnih sobah so bili v glavnem tuji gostje, slovenski dopustniki pa po dopustniških domovih. Kdor bi si rad v sedanji življenjski ihti umiril živce in utrdil telo v zdravem planinarjenju – pot pod noge in v Bohinj! Ribiči že tako predobro vedo zanj. Želimo vam podložene naramnice pri narhbnikih in ne preveč glasnega smrčanja. Dolgo pa zagotovo bo!

Marta Pavlič

Upokojili
so se

NAČRTOV ZA PRIHODNOST JI NE MANJKA

Letos se je od nas poslovila in odšla v zasluzeni pokoj tudi tov. BALOH Francka. Tov. Baloh je prišla v Svilanit pred 33 leti. Sprva je opravljala dela in naloge šivilje, kasneje je delala kot predelavka v TOZD Svili, od leta 1970 pa je opravljala dela in naloge vodje izmene v konfekciji. Bila je dobra sodelavka, rada je pomagala tovarišicam v stiski, čeprav tudi njej ni vedno sijalo sonce. Skrb za družino in delo v službi so obremenitev za vsako mater in ženo, a Francka je vse to z lahkoto in z veseljem opravljala. Toda pride čas, ko vse mine. A Francki je ostalo še veliko energije in tudi načrtov za prihodnost ji ne manjka. Želimo ji še dolga leta zdravja in sreče v krogu svojih najdražjih, nam pa bo vedno ostal prijeten spomin na našo pridno, vestno in prizadevno sodelavko.

Sodealvci in sodelavke

HVALA ZA PRIJATELJSTVO

Kar nekako mi beseda »slovo« ne gre na papir, ko moram pisati o naši sodelavki Magdi SELJAK. Verjetno si to tako težko predstavljamo, ker je bila poleg odlične sodelavke tudi človek, na katerega smo se ob različnih stiskah lahko obračale in vedno nam je s svojo življenjsko modrostjo in izkušnjami pomagala najti rešitev.

Začetki njenega dela v Svilanitu segajo v avgust leta 1953 in to še v barvarno v Šmarci kod vodja izmene. Verjetno se vsak, ki je poznal takratne razmere v barvarni strinja, da so bili pogoji dela res težki. Pa tudi kasneje, ko se je barvarna preselila na današnje lokacijo, se razmere še niso

dosti spremenile, saj se je modernizacija barvarne pričela kasneje, tako da njenih 17 let dela v barvarni ni bilo lahkih, vendar jih je s svojo energičnostjo in dobro voljo uspešno premagovala. Vse svoje strokovne izkušnje iz barvarne, korektnost in natančnost je nato vseh naslednjih 18 let izkazovala na delovnem mestu laboranta v kemijskem laboratoriju. Velikokrat je bilo potrebno zaradi zahtev izvoza izbarvanje nians narediti tako rekoč skoraj »čez noč«, vrstile so se razne tehnološke spremembe in novitete, vendar tak tempo dela in njegova zahtevnost za Magdo niso bile nikoli pretežke.

Sedaj, ko pišem te besede, je naša Magda že doma. Mogoče bo še nekaj časa izgledalo tako, kot da je na daljšem dopustu, počasi pa bo prišlo spoznanje, da le uživa mirne urice v krogu svoje družine. Za popostritev življenja doma bodo skrbeli njeni štirje vnučki, za razvedrilo in šport pa bo sta tako kot do sedaj poskrbela z možem Bogdanom. Verjetno jih bo marsikdo srečal na naših prelepih planinskih poteh, pozimi pa z »dilcami« na smučarskih terenih.

Za ves prispevek, ki si ga dala za razvoj in napredek Svilanita, se ti iskreno zahvaljujemo, hvala za tvoje tovarištvo in prijateljstvo. Želimo ti predvsem zdravja, vse ostalo pa boš s svojo življenjsko zagnanostjo uresničil sama.

Sonja Uhan

POSLOVILA SE JE TUDI FRANCKA

Tudi za tov. REPNIK Francko je napočil trenutek, da se poslovijo od aktivnega dela in odide v pokoj. Francka je prišla v Svilanit leta 1957. Najprej je delala dela in naloge tkalke, nato je opravljala dela in naloge vodja izmene v krojilnici.

Teško bo zapolniti vrzel, ki je nastala ob njenem odhodu, saj je težko nadomestiti dobro in prizadevno sodelavko, kakršnam bo vedno ostala v spominu. Znala je prisluhniti tudi težavam drugih, zato smo jo imeli vsi radi.

Sedaj je že doma v zasluženem pokoju. Dela ji tudi sedaj prav gotovo ne zmanjka. Zato ji ob tej priliki želimo, da bi preživela še veliko srečnih, zadovoljnih in predvsem zdravih let v krogu svojih domačih.

Sodealvci in sodelavke

VSE DOBRO, ANČKA!

Ko se oziramo nazaj v preteklost, šele vidimo, kako hitro nam beži čas. Kar ne moremo si predstavljati, da se je tudi Anica BERNOT izteklo aktivno delo v Svili in da je odšla v zaslužen pokoj.

Anica prihaja iz lepe Primorske. Vemo, da je bilo življenje v njeni mladosti težko – rojena je bila leta 1936 – in da je vsa brezskrbna leta, ki naj bi jih preživela kot otrok, živela težko. Kot šestnajstletno dekle je odšla v Ljubljano za gospodinjsko pomočnico. Leta 1954 je prišla v Svilo – takratni obrat, ki je deloval še v Mekinjah. V svojih 34 letih dela v Svili je spoznala vse faze dela v tkalnici, saj je bila tkalka in v zadnjih letih izdelovalka galirung. Razen teh del je bila pripravljena prijeti za vsako delo, kjerkoli je bilo to potrebno. Letos je po 35 letih dela, ki jih je skoraj v celoti preživela v Svili, odšla v zaslužen pokoj.

Anico poznamo kot zelo pridno delavko in s svojo veliko voljo je znala premagovati delo in bolezen. In prav zaradi njene volje, pridnosti in natančnosti jo imamo radi. Želimo ji veliko zdravja, veseli pa bomo tudi njenega obiska v Svili.

Janez Kimovec

IVANKINA POT, DOLGA 35 LET

Delo Ivanke PIPAN v Svilanitu bi v prispodobi lahko označili kot vožnja Šmarca – via tiskarna, šivalnica, konfekcija – barvarna. Relacija se s kolesom prevozi v 15 minutah, če pa traja 35 let, se v tem času preživi skoraj polovica življenja z enim kolektivom. Kljub temu, da je bila pot dolgo časa makadam, jo je skupaj s sodelavci vzdrževala, popravljala do končnega asfalta, po katerem je zadnja leta še uspešneje in z večjim elanom hodila.

Zapustiti sodelavce barvarne ni lahko, saj smo živeli kot ena družina, mogoče ji bo delo z vnuki, na vrtu, kakor tudi z občasnimi obiski sodelavcev, zapolnilo tudi to vrzel.

Z željo, da bi še drugo polovico življenja preživela v zdravju in sreči v krogu družine, se ji še enkrat iskreno zahvaljujemo.

Sodealvci

NI RES, PA JE RES, NAŠ JANKO JE POSTAL PENZIONIST!

Malo je delavcev v Svilanitu srednje generacije, ki niso poznali Jaka iz Svile. Nasmejan, mladosten in poln življenja je odšel v predčasen pokoj.

Jaka je Kamničan iz Perovega. Izučil se je za krojača in v svoji mladosti delal tudi po drugih podjetjih vse do leta 1960. Ker so v Svilanitu potrebovali pridnega delavca, se je tega leta zaposlil in opravljal razna dela. Poznano je, da Jaka, kadar je dobre volje, rad vzame svojo »frajtonerco« in s svojimi spretnimi prsti lepo zaigra. No, prav ti so ga pripeljali v Svilo kot prebivalca kart. Poznavanje vezav kot krojaču in spretnost v pr-

stih kot muzikantu ter pridnost so bile odlične kombinacije za njegovo delo. Želja po napredovanju in njegova sposobnost sta bili odločilni, da je napredoval v rezervnega vodjo izmene v tkalnici Svile. To delo je opravljal vse do svoje predčasne upokojitve.

Odločitev, da se predčasno posloviti od nas, je prišla zelo nenadoma. Vsi poznamo Jaka kot mladostnika s polno energije in volje do življenja. Ko smo ga vprašali, kaj bo počel v pokoju, se je naš Jaka samo nasmejal. Takšen kakršen je, si bo našel veliko stvari, ki bodo dopolnile njegovo življenje. Njegovi hobiji – savna, harmonika, tu pa tam kakšno veliko pivo, pa še polno drugih stvari, ki jih pozna samo Jaka, bodo dopolnili njegovo življenje. Pa tudi na nas – sodelavce, ne bo pozabil in se bo še oglasil v Svilanitu.

Janez Kimovec

ZAHVALA

Ob nenadni in boleči izgubi moje mamice se zahvaljujem vsem sodelavcem strokovnih služb TOZD Frotir in ostalim prijateljem za izrečeno sožalje, darovano cvetje in spremstvo na njeni zadnji poti.

Uhan Sonja

ZAHVALA

Ob smrti mojega očeta se prisrčno zahvaljujem sodelavkam in sodelavcem za izrečena sožalja, podarjeno cvetje in za spremljanje na njegovi zadnji poti v prerani grob.

Maksa Lipovšek

PENZIONIST JAKA

*Naš Jaka, si pensionist postal,
veliko si na savno dal,
boš še hodil gledat nage dame,
da se ti »kje« še kaj »vname«.*

*»ADAM« v brniški gmajni leži,
mimo brhko dekle hiti,
ko izjemni »primerek« zagleda
naprej hiti vsa bleda.*

*Pa daleč punca ni prišla,
zamislil se in pokesa,
obrbe se in pohiti
nazaj k »junaku«, ki tam leži.*

*Naš Jaka pa kar tam smrči,
kako naj punca ga zbudi,
ona ljubezen si močno želi,
Jaka pa se ne zbudi.*

*Na zeleno jaso pada mrak,
takrat se zbudil je naš junak,
hitro k »modri« ptici pohiti,
da komarjem »ubeži«.*

To hudomušno pesmico si je Jaka »prislužil« ob slovesu

Dobrodošli med nami

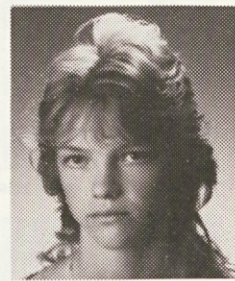
V mesecu avgustu letos je pričela z delom v konfekciji frotirja Anica Burja, ki je bila v času šolanja na Srednji šoli tehničnih strok in osebnih storitev, na programu tekstilno obrtni konfekar, štipendistka TOZD Frotir. Že v času šolanja je prihajala na obvezno in počitniško prakso v konfekcijo frotirja, sedaj pa je sprejeta v delovno razmerje kot pripravnica, ki se bo usposabljalna na vseh fazah šivanja.

Sama pravi, da se ji ni bilo težko vključiti v delovni proces, saj se je že kot praktična navajala na delovne razmere in pogoje v konfekciji in ji je to precej koristilo. Delo jo veseli in ima željo, da bi po končani pripravniški dobi ostala v delovnem razmerju pri nas, razmišlja pa celo tudi v nadaljnjem izobraževanju v konfekcijski smeri.

Sicer pa je doma iz Porebra pri Kamniku, tako da nima daleč v službo. Vsak dan pa jo čaka pred ali po opravljenem delu v delovni organizaciji še delo doma, saj imajo manjšo kmetijo. V prostem času tudi šiva, tako, da ji za druge aktivnosti zmanjkuje časa.

Novi sodelavki, ki se je kljub kratkemu času dobro vživela v kolektiv, želimo čimbolj uspešno uvajanje in zaključek pripravništva.

Alojz Jerman

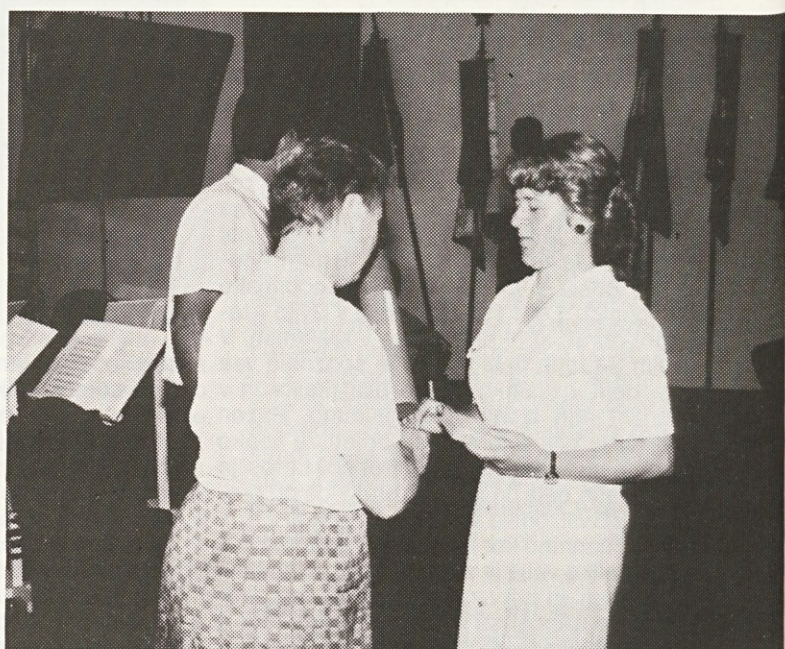
Za spominski album

Ivan Nograšek – red zaslug za narod s srebrno zvezdo

Anka Hubad – red zaslug za narod s srebrno zvezdo

Rozka Jagodic – red dela s srebrnim vencem

Maks Humar – red dela s srebrnim vencem

Anica Trobevšek – red dela s srebrnim vencem

Melita Matičič – reda dela s srebrnim vencem

Francka Repnik – red dela s srebrnim vencem

Marija Jeglič – medalja dela

**Stisnimo
njihovo
delovno dlan
tudi mi!**

Kristina Jereb – medalja dela

*Modni dodatki
za vašo samozavest*